

Advent a Wekerlén

**Lakossági tájékoztató
az SSZT-ről**

**Adomány-
gyűjtés**

**Arcok,
közösségek,
történetek**

*Szeretetteljes karácsonyt, boldog új esztendőt
kívánunk minden Olvasónknak!*

MINŐSÉGI FA NYÍLÁSZÁRÓK GYÁRTÁSA

Ajtóinkat és ablakainkat lucfenyőből és boroviból gyártjuk. Szabványmérettől eltérően egyedi darabokat külön megrendelésre is vállalunk. Spaletta, zsalugáter gyártása. Nyílászáróink felületkezelését és beszerelését is vállaljuk. Felmérés és árajánlat készítése ingyenes. Wekerlén számos referenciánk megtalálható.

Elérhetőségeink:

2220 Vecsés, Liszt F. u. 5.

Tel./fax: 06-29/352-053, Mobil: 06-20/962-1314
info@bartfa.hu, www.bartfa.hu

Shetland U. K. Nyelviskola

- * Nyelvtanfolyamok Wekerlén
- * Kihelyezett vállalati nyelvtanítás
- * Angol és német EuroExam vizsgáztatás
- * Külföldi nyelvtanfolyamok és tanulmányutak szervezése

1192 Budapest,
Kábel u. 10.
tel: (06 1) 357 1456
(06 30) 952 1202
shetland@shetland.hu

WWW.SHETLAND.HU

Fk reg: 01-0086-04, AL-0589, U-000653

Térjen be hozzánk!

Élénkammera Étterem

Családias hangulat
Különleges ételek
Napi menü 690 Ft-tól
Családi menük
Figyelmes kiszolgálás
Házhozszállítás
Egészséges konyhatechnológia
Minőségi bioborok

Cím: Bp. XIX., Kós Károly tér 11.

Telefon: 30/853-8180

Nyitva tartás: a hét minden napján
11.30-21.00-ig

ÉLÉSKAMRA BIOBOLT

Bp. XIX.,
Kós Károly tér 12.
Telefon: 280-2831

Tartalom

Beköszöntő, Advent a Wekerlén. . .	1
Gondolatnaplár, Programsoroló. . .	2
Mikulás, Karácsonyfadíszítés,	
Adománygyűjtés, Cikkpályázat. . .	3
Adventi vásár	4
Mese	5
Visszapillantó:	
XXI. Wekerlei Napok	6
Díjazottak	7
Kör-kötő-kör kiállítás.	8
Filmvetítés, Film-galéria	9
10 éves a Wekerlei Székelykapu	
Futás	10
Wekerlei Önkéntesek	12
Legendárium: Tátrai Vilmos. . .	13
Ahol élünk:	
100 éves rendőrkapitányság	15
Egy példaértékű társasbáz.	16
Vers a wekerletelepi fákról.	17
Épített örökségünk:	
SSZT	18
Almavirág tér.	19
Iskolák, óvodák	20
WKK	24
Klubhírek	25
Zöld hajtás: Ételeink tartósítása .	26
Wekerlei konyhák.	27

Wekerle

A Wekerlei Társaskör Egyesület
ingyenes tájékoztató lapja

Alapította: Dr. Kóczán László

Főszerkesztő: Dr. Engloner Attila

A Szerkesztőbizottság tagjai:

Jedlőczki Berta, Nagy Attila,
Nagy Tamás, Szebenyi Marianna,
Szilágyi Szabina

Korrektúra: Boros Klári

Tördelés: Babay Bt.

Hirdetésszervező: Tóth Csilla,
Telefon: 30-919-7375

Kiadó: Somló Judit WTE-elnök

A szerkesztőség címe:
1192 Budapest, Kós Károly tér 10.
Telefon: 280-0114

Címlapfotó: Romhányi András
Hátsó borító: Urmai László

Nyomda: SERIART Nyomdaipari Stúdió

Megjelenik évente háromszor 5500 példányban
A szerkesztőség a kéziratok tartalmáért
nem vállal felelősséget
ISSN 2061-6627

Advent a Wekerlén

Újabb évet hagyunk magunk mögött, gondolatainkat egyre inkább a közelgő ünnepek kötik le. A december utolsó heteire maradt számtalan teendő közepette azt reméljük, a belső készülődésre is jut alkalmunk. Szerencsére itt, Wekerlén számos esemény segíti az ünnepekre való hangolódást. A Mikulás látogatása, a közös karácsonyfa-díszítés és az adománygyűjtés már hagyományos közösségi események. Ebben az évben ezeket a programokat a Wekerlei Társaskör az „Advent a Wekerlén” elnevezésű rendezvénysorozattá fűzte egybe és ismert kispestieket kért fel, hogy lapunk oldalain osszák meg adventi gondolataikat a wekerleiekkel.

Szeretnénk azonban, ha a Wekerle újság számos további írása is a belső készülődést szolgálná. Bemutatunk ezért olvasóinknak kiemelkedő személyiségeket, családokat, példaértékű közösségeket, így a következő hetekben olyan programokkal, műalkotásokkal és emberekkel is találkozhatnak, amikkel és akikkel teljesebb és bolderabb lehet az ünnepi készülődés.

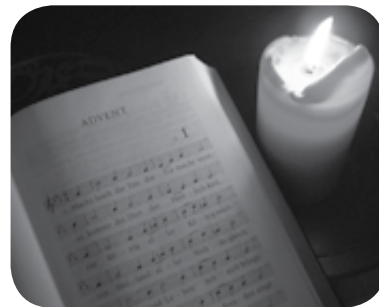
Meghitt, szeretetteljes karácsonyt és boldog új esztendőt kívánunk az újság valamennyi készítője és a WTE nevében!

Dr. Engloner Attila
főszerkesztő

Jókai Anna Kossuth-díjas író,
esszéista november 24-én töltötte be a
80. életévét.

Az írónő Kispest díszpolgára, aki
ez év augusztus 20-án életművéért
megkapta a Magyar Érdemrend
nagykeresztjét.

Szívvel gratulálunk neki, és az alábbi
adventi gondolatait közöljük.

Adventi gondolatok

Úgy gondoltuk, hogy ezen az Adventen több ajándékot tudunk majd vinni Karácsonyra, mint amennyit sikerült. Azt kell, hogy mondjam, hogy az adventi időszak, a születés várásának az időszaka 2000-valahány évvel ezelőtt sem volt könnyű.

Az emberi gonoszság milyen sok csecsemőt gyilkolt meg azért, hogy megpróbálja megakadályozni, hogy a világra jöjjön az, akit az emberiség annyira várt. Nem sikerült, akárhogy is volt, a születés megtörtént.

Most is várakozó állásponton vagyunk, s amire várunk, meg fog születni.

Csak türelemre, szeretetre, bátorságra, s igazmondásra van szükség.

Amikor az apokrif imáimnak a sorát írtam, úgy gondoltam, hogy megpróbálom az Adventet megfogalmazni, és amikor megfogalmaztam, még nem tudtam, hogy ilyen adventünk lesz.

De amit írtam, olyan, mintha most írtam volna.

Így szól:

AZ ADVENT

Az Adventben nincs hiba.
Sóvárogra várjuk a valódit.
De az Érkezőt nem ismerjük fel;
S helyette dicsérjük, aki lódit.

Az Antikrisztus cifra névjegyét
Színes bakelit-tálcán kínálja -
Az Égi Küldött a küszöbön ül,
Hogy behívják, arra várva.

Jöjj el, jöjj el... ahogy már eljöttél,
Megölettel, ki sosem öltél,
Mégse haltál: feltámadtál,
A vég ellen gyógyírt adtál.
A csalónak kívül tágasabb;
Bennünk sütött föl már a Nap.

Jókai Anna

Adventi gondolatok

Miben fejlesszük magunkat?

Már nemcsak egyházi ünnep az advent, hanem bekerült általános életünk ritmusába. Amikor karácsony előtt lázasan készülődünk, járjuk a boltokat, keressük, mivel ajándékozzuk meg szeretteinket – nos a szekuláris életben ez az advent. Karácsony előtt négy hét ideje. Talán érdemes figyelembe venni néhány tanácsot.

Próbáljuk meg szeretettel tenni, amit teszünk. Hiszen ez minősíti minden kapcsolatunkat és tettünket. Akiiket Isten mellénk adott, azokat szeressük, őszinte és mindenre kiterjedő szeretettel. Erről így szól az isteni tanács – Minden dolgotok szeretetben menjen végbe.

Gyakoroljuk a szeretetet azért is, mert a karácsony a szeretet ünnepe és erre készülünk

Betlehem méhviszből

adventben. Általános lelki szabályokkal kerülünk logikái, érzelmi és erkölcsi ellentmondásba, ha a szeretet nagy napjára készülődés és annak megünneplése a lényegét nélkülözi, a megélt és megtapasztalható szeretetet.

Ne legyünk felkészületlenek, amikor eljön a szeretet ünnepe, legyen valami a kezünkben, legyen már kész a szeretet műve, ajándéka, viselkedése, gyógyítása. Ezért dolgoznunk kell, ehhez áldozatokat kell hozni. A Biblia ezt mondja – ne csak szájjal, hanem tettel is, ne csak látszólag, hanem valósággal szeressetek!

Számoljunk azzal is, hogy esetleg majd minket is szeretni fognak. De erre esetleg máskor is okot. Élünk úgy, hogy szeretetre méltóak legyünk.

Legyen példa erre Jézus Krisztus, aki önzetlennül szerette az övéit. Nemcsak látszólag, hanem valósággal szerette tanítványait, és elvárta, hogy viszontszeressék azok, akiket ő is szeretett. A Biblia erről ezt mondja – szeressük Őt, mert Ő előbb szeretett minket. Ezért legyen Ő a példa, mert az advent elsősorban róla szól.

Persze erre az önzetlen, valóságos, áldozatos szeretetre igazán nem nagyon képes az ember. De Isten még erre is megtanít, ha ezt kérjük tőle. Az adventi időszak éppen ennek lehet az ideje.

A fenti gondolatokkal kívánok üdött adventet minden kedves olvasónknak,

Alföldy-Boruss Dezső,
wekerletelepi református lelkész

Adventi gondolatnaptár

Tavaly a WTE kirakatában furcsa házféleség volt látható! Mi lehet ez? Meg-megálltak a járókelők, megnézték és tovább-siettek. Úgy döntöttem lelassítom lépteimet, és ahogy összeolvastam a betűket egyszerre a fejemben, majd a szívemben is rám talált egy gondolat! S, ahogy befordultam az utcáskor tünődni kezdtem: Ki tehetette oda a kicsi ablakok mögé azokat a szavakat? Vajon hányan vihették ma haza ugyanezt a gondolatot, amit most én elcsentem? Aztán arra lettem figyelmes, hogy mosolyra áll a szám, mikor rá-

letem a Gondolatnaptár titkára. Hiszen ezek üzenetek... ÜZENET embertől emberig. Az adventi várakozás időszakában idén

Fotó: Gera Attila

is mindennap új üzenetek várják az arrajárókat a WTE adventi kalendáriumában.

Csóka Eszter

Programsoroló

DECEMBER

5.	18 óra Érkezik a Mikulás
15.	17 óra Film-Galéria
Urmai Ungurán László
akvarell kiállítása és
Somogyvári Rudolf Tele-
pesek Wekerlén 2. című
filmjének vetítése
22.	16 óra Közös karácsonyfa-
díszítés

FEBRUÁR

23.	Téltemetés
16 órától zajkeltő eszközök
készítése a WKK-ban
17.30 órakor indul a menet
a Kós Károly térre
18.00 óra gondúzó cédu-
lák írása, máglyagyújtás,
kiszabás égetés, tavaszváró
közös éneklés
23.	Ruhacserebere

MÁRCIUS

10.	Film-galéria
23.	A Wekerlei Életfa ünnepe
24.	Wekerlei Bolhapiac
24.	Évadnyitó Bringatúra
családoknak

ÁPRILIS

7.	Bringatúra
14.	Wekerlei Bababörze
20-21.	A Föld napja
21.	Wekerlei Tekergés

ÁLLANDÓ PROGRAMJAINK

Wekerlei esti mese – Minden csütörtökön 18 órakor a Társaskörben. Kicsiknek és nagyoknak, minden héten más-más előadóval.

Kör-Kötő-Kör – Minden csütörtökön, 19–21 óráig a Társaskörben. Kötő klub mindenkinek. Kezdőknek, haladóknak, fiúknak, lányoknak, zöldeknek, kreatívoknak. Kössünk, horgoljunk, nemezeljünk együtt, beszélgessünk egy kis süti és kávé mellett. Tanuljunk együtt új technikákat!

Bridzs-klub – Minden kedden 18.30 órakor a Társaskörben. Várunk mindenkit, aki vagy már ismeri vagy szeretné megtanulni a „kártyajátékok királyát”. Ne feledje: A bridzs az a játék, amit soha nem késő elkezdni!

Horgászklub – Novembertől márciusig minden hónap utolsó hétfőjén 16–18 óra között a Társaskörben egy szelet zsíros kenyér és boros tea mellett, a nyári élményeket, családi eseményeket elevenítik föl. Márciustól novemberig minden hónap utolsó hétfőjén horgásztúra. Találkozó reggel 5.30-kor a Társaskör előtt.

Őszikék klub – Minden hónap utolsó szerdáján 17 órakor a Társaskörben. Kötetlen hangulatú beszélgetések unokákról, kertgondozásról, háziaszszonyi praktikákról.

Építészklub – Változó időpontokban.

Mikulás-várás Wekerlén

A Wekerlei Önkéntesek csapata néhány évvel ezelőtt elhatározta, hogy „ellene megy a világnak” és egy, a Wekerle szellemiségéhez illő Mikulást álmódott meg a gyerekeknek. Próbáltunk nagy hangsúlyt fektetni a Mikulás-várás időszakára, arra hogy a gyerekek ne csak az eredményt várják az édességekkel teletöltött csomagokat, hanem érezzék át magának a várakozásnak és a találkozásnak az örömét is.

Mindenkit arra biztatunk, hogy írjon levelet, küldjön rajzot a Mikulásnak. Levelesládája december 3-ig a WTE irodában (Kós Károly tér 10.) várja a küldeményeket. A közös éneklés, a fáklyások felvonulása, a hóesés mind-mind a találkozást élteti, hogy végre megpillanthassuk a ló vontatta szánon a Mikulást és krampuszait, akik december 5-én 18 órakor érkeznek a Zrumeckzy-kapu alá.

A Mikulás dalok CD – amit a Wekerlei Angyali Kar énekelt fel – idén is megvásárolható és nagy segítség lehet a szülőknek, gyerekeknek a dalok megtanulásában. Sokszor nem szólunk róla,

de nagyon fontos, mondhatni nélkülözhetetlen az önkéntesek munkája, tavaly 76 önkéntes szorgoskodott már november elejétől, hogy jól sikerülhessen a rendezvény. Idén sem lesz ez másként.

Csóka Eszter

Karácsonyi adománygyűjtés

Idén is várjuk a karácsonyt, a szeretet ünnepét. Készülődünk tettekben és lélekben egyaránt. Ajándéklistát írunk, vásárolunk, énekeket tanítunk a gyerekeinknek, kézműveskedünk velük, sütünk, főzünk. Sajnos nem mindenkinek örömteli ez az ünnep. Lehet, hogy éppen a zárt ajtók mögött élő szomszédunk, akivel nem is beszélgettünk, egyedül készül a karácsonyra és alig lesz valami az asztalán. Talán nem is gondolnánk, hogy sok szegénysorú, magányos, főként idős ember él Wekerlén, talán éppen mellettünk.

Segítsünk nekik, néhány jó szóval és karácsonyi adományokkal!

Évek óta gyűjtünk karácsony előtt a wekerlei rászorulóknak, akik végtelen hálával és örömmel fogadják az adományokat.

A körzeti orvosok tanácsára állítjuk össze a rászorultak névsorát.

Az Őszikék klub készíti az adományokból összegyűjtött élelmiszer-csomagokat és wekerlei önkéntesek szállítják ki azokat a rászorultaknak. A múlt évben mintegy 60 ajándékcsomagot ké-

szítettünk össze az Önök segítségével. Tapasztalataink szerint a rászorultaknak leginkább tartós élelmiszerre (kristálycukor, rizs, olaj, keksz, száraztészta, tea, konzerv stb.) van szükségük. Kérjük, ha

Leginkább tartós élelmiszerre van szükség

teheti, segítsen idén is! Az adományokat december 14-ig gyűjtjük a WTE irodájában, nyitvatartási időben (H, Sz, Cs: 17–19 óráig, K, P: 10–12 óráig).

Az ajándékokat az Őszikék Klub tagjai csomagolják össze, és a wekerlei önkéntesek hordják ki a rászorultaknak.

Ha szívesen segítene a munkában, kérjük, jelentkezzen a 280-0114-es telefonszámon.

Együtt érző segítségét köszönjük.

Wekerlei Karácsonyfa

A karácsony előtti felkészülésre évek óta találkozunk a Kós Károly téren és közösen feldíszítjuk Wekerle karácsonyfáját.

Gyerekeket és felnőtteket, családokat és egyedülállókat egyaránt várunk, hogy együtt töltsünk egy békés órácskát *december 22-én, szombaton 16 órakor*. Aki tud, készítsen otthon egy nagy színes dísz a közös karácsonyfára.

A közös éneklésen, beszélgetésen túl terített asztallal – melyre örömmel veszünk egy tálca süteményt –, meleg teával, diótöréssel, almahámozással várunk nagyon sok szeretettel mindenkit.

Meghosszabbított cikkpályázat

A Wekerle újság meghosszabbítja cikkpályázatát. Pályaművet az újság valamennyi rovatához lehet készíteni (Portré, művészportré; Visszapillantó; Padlások kincsei; Ahol élünk; Legendárium; Wekerlei Famíliák; Mese; Wekerlei konyhák; Sportoló Wekerle; Iskolák, óvodák; Wekerlei önkéntesek; Épített örökségünk; Klímabarát Wekerle), de várjuk a felsorolt rovatokba nem tartozó, bármilyen a Wekerlével kapcsolatos írásokat is! A művek hossza szóközzökkel együtt legfeljebb 4500 karakter lehet. Írásonként egy, a szerző(k) által készített kép csatolható. A pályaműveket névvel és címmel ellátva elektronikus formában a postalada@wekerletelep.hu-ra vagy a szerkesztőség címére (1192 Budapest, Kós Károly tér 10.) kérjük eljuttatni.

A küldeményeken tüntessék fel: „Wekerle újság cikkpályázat”.

Beadási határidő: 2013. február 28.

A beérkezett műveket a Wekerle újság szerkesztőbizottsága bírálja el.

A legjobb pályaművek szerzői értékes díjakban részesülnek, az írások pedig megjelennek az újságban.

Advent

Advent négy hete fontos időszak nemcsak a hívő keresztény, hanem minden szeretetre vágyó ember számára. Jelentése eljövettel, várunk az Úr érkezésére, így készülünk születésének ünnepére. „Készítsétek az Úr útját!” (Lk 3,4) – idézzük Keresztelb Szent Jánost, aki Izajás próféta szavait ismétli, amikor arról jövendől, hogy a Messiás már közel van. Figyelemre méltó: úgy beszél a Messiasról, hogy az előkészületre szólít fel.

Ez számunkra is üzenetet hordoz. Jelenti saját lelkünk előkészítését, vagyis ne a külső körülményekben, a szépségben és a hangulatban keressük a karácsonyt. Először is a bűnbánatban tisztulunk meg. A prófétai képet folytatva, a bűnök hegyeit el kell hordanunk, a mulasztások völgyeit pedig töltjük fel (Lk 3,5). Az imádságban is el kell mélyülni, hiszen a világ lefelé húz bennünket, és így tudjuk megőrizni szívünkben az Istenre való odafigyelést.

Egy másik fontos jelentése is van e főlszólításnak. Földi életünkben a Krisztussal való találkozás legmélyebb és legfontosabb eszközei a szentségek, amelyekre hittel föl kell készülnünk. Egyházunk ezért imádkoztatja velünk minden szentmisében a szentáldozás előtt némi változtatással a kafarnaumi százas szavait: „Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj... hanem csak egy szóval mondd és meggyógyul az én lelkem!” (Lk 7,7-8)

A betlehemi barlang arra figyelmeztet, hogy amikor az Isten a földre jött és emberként megszületett, nem kellett neki a gazdagság, a hatalom, a kényelem. De igényt tartott Máriára, mint tiszta édesanyjára, és elfogadta József gondoskodó szeretetét. Az ő példájuk adjon irányt karácsonyi előkészületünknek: bűnbánatban megtisztulva a szolgáló szeretet útját járjuk. Így teremtünk a családokban és a közösségekben karácsonyi örömet, amit őszintén kívánok Wekerletelepen minden igazságot kereső embernek.

Tercsi Zoltán
plébános

Adventi vásár

A Wekerlei Társaskörben idén is vásárolhat ajándékot szeretneinek a hétvégeken 10–18 óráig. Az egyedi kézműves termékek mellett a Pincegalériában december 15-től látható Urmai Ungurán László kiállításának festményei is megvásárolhatóak.

A Wekerletelep szerelmeseinek vagy éppen azoknak, akik még nem ismerik a telepet az alábbi ajándékok közül választhatnak:

Fotó: Engländer Artilla

2013-as Wekerle-naptár (korlátozott számban)	2 500 Ft
Wekerlei képeslapok	50 Ft/db
Kispest századforduló levelezőlapok és képek (szerkesztő: Varga László Zoltán)	1 500 Ft
Emléktábla (a ház tervezője nevével, megrendelés alapján vásárolható)	4 000 Ft
Wekerlei póló	2 000 Ft
Telepesek Wekerlén (Somogyvári Rudolf filmje)	1 500 Ft
Nagy-Szelényi: Kertvárosunk a Wekerle	2 500 Ft

Nagy-Szelényi: Kertváros – építészet (Az angol példa Magyarországon)	5 900 Ft
Nagy-Szelényi: Garden Cities (The British example in Hungary)	
A Kertváros – építészet című könyv angol nyelvű kiadása	7 900 Ft
Kós Károly levelezése (szerkesztő: Sas Péter)	4 000 Ft
Anthony Gall: Kós Károly műhelye	16 000 Ft
Építészeti kézikönyv	1 700 Ft

Ünnepi sütemény – másként

Szükebb baráti körömben éveken keresztül elengedhetetlen része volt az ünnepi készülődésnek a nagy közös süteménysütő nap. Ilyenkor kötegni, megsárgult papirost és több tucat különböző formájú és méretű tepsit felhalmozva láttunk neki a családi titkos receptek alapján készülő sütemények már-már nagyüzemi gyártásának.

A helyszín ugyan évről-évre változott, de egyvalami állandósult az évek folyamán. Az éppen aktuális lakás pillanatok alatt szorgos menyecskék cukrászüzemévé avaszsált, ahol már a délelőtti óráktól pillekönnyű, libbenő fátyolként jártak be az összes helyiséget a forró sütő fogságának határozott nemet mondó, rakoncátlan, édes illatok. Igazi csajos napok voltak ezek, ahol az ünnepi sütemények elkészítése közben megvitattuk a találkozásunk óta

történt legfontosabb eseményeket, és közben csak arra kellett ügyelnünk, hogy a kezünk is legalább olyan szorgosan járjon, mint a szánk. Nem is volt ám ez olyan elbágyasztó feladat, hiszen csak akkor nem beszélünk, ha az elké-

mozgó kisfiam és állandó időzavarom okán kicsit leegyszerűsíteni kényszerültem az ünnepi sütemény ajándékozást. Egész napos sütogetés helyett egy csinos kis üveget választok, amit szépen, egyenletesen feltöltök a süteményhez szükséges alkotórészekkel: liszt, kandírozott gyümölcs, dió, mogyoró, sütőpor és cukor kerül bele, majd a fakanalat és a családi titkos receptet is hozzá csomagolom. A tartalom és a szándék mit sem változott – csupán az időtényező került ki a korábbi süteményes dobozokból. Ennek ellenére szívből remélem, hogy ez utóbbi alkotórész híján is örömet szerzek majd vele azoknak, akiket ez évről-évre megillet.

Akár több, akár kevesebb szabadidővel, de igazán kellemes ünnepi készülődést kívánok Mindenkinnek!

Kékési Krisztina

A szerző felvétele

Mákos-mazsolás sütemény

szült remekművek folyamatos kóstolásától éppen nem jutotunk szóhoz – vagy néha szinte már-már levegőhöz sem. A nap végére a kisült sok csodát színes dobozokba csomagoltuk, hogy aztán ajándékként továbbadhassuk őket szeretteinknek, ismerőseinknek.

Bevallom, mára két örök-

Egyszer volt sovány a Mikulás

December 24-e volt. Épp a padláson kuttattam a karácsonyfaizzók után – szokás szerint az utolsó pillanatban. Ezer és ezer kartondoboz tartalmát forgattam fel, míg végül a kupac alján egy ezeréves, díszpapírral bevont dobozra találtam. Kíváncsian nyitottam föl, telis-tele volt különféle mesekönyvekkel. Már régés-rég nem voltam oda a gyerekmesékért, de az egyik könyv mégis érdekesnek tűnt: „Egyszer volt sovány a Mikulás”, ez volt a címe. Félbehagytam a reménytelen kutatást az izzók után és kinyitottam a könyvet...

Messze-messze innét, az Északi-sarkon működött a Miki Kft. A mikulásgyár mellett egy kis kunyhóban lakott a Téliapó az ő gondos feleségével, Hóányóval. Egy őszi reggelen, mikor már nagyon közel volt Mikulás napja, a Téliapó szokás szerint felébredt. Ám nem tudta, hogy ez a reggel más lesz, mint a többi. Ahogy felkelt, azon nyomban a reggelijére gondolt – megint csak szokás szerint.

– Hmm, remélem ma is hat bögre kakaó, tizenkettő megvajazott kalács, hét sütemény és (persze csupán az íze végett) öt tál csokis gabonapehely vár a konyhában – gondolta magában. Úgy igyekezett az étkező irányába, hogy legszívesebben kettesével róttá volna a lépcsőfokokat. Csakhogy az utóbbi időben kissé nehéznek tűnt megtenni ezt a pár lépést. Végül széles vigyorral az arcán ült le az asztalhoz és kezét dörzsölve várta, hogy Hóányó tálalja a reggelijét. Bizony ám, de ezúttal a sok csokoládé és finomság helyett egy aprócska narancs volt a tányérjában. Az elégedett mosoly menten arcára fagyott a jó öreg Mikulásnak.

– Khm, ez mi? Csak nem ez a reggeli? Éppen ma...

Ugyanis éppen október 18-a volt, a Téliapó születésnapja (kevesen tudják, de neki is van...)

– De bizony Mikikém, ez a reggelid – mondta Hóányó szigorúan –, máttól fogva mindennap ez lesz a reggelid. Egy narancs.

– Egy narancs...

– Róza nénikém küldte születésnapod alkalmából ezt a remek fogyókúráról szóló kötetet.

Azt írja, hogy: „Számunkra nincs kövér ember! Bárki, aki e remek könyvet olvasta, és megfogadta tanácsait, 20 kilóval lett soványabb két hónap alatt.” Az igazat megvallva neked is van mit ledolgozni.

Téliapó szeme fel s alá járt a narancs és a könyv borítóján pózoló csinos nő között. Aztán kétségbeesve emelte meg az abroszt, hátha alatta rejtőzik az igazi reggeli. Ez azonban azzal a kellemetlen mellékhatással járt, hogy az asztalon minden felborult.

– De én nem akarom... – nyöszörgött.

– Nem emlékszel tavaly is mi történt?! Szegény Villámot öt hétig ápoltam, mert kifica-

mította a bokáját a súlyod miatt. A rénszarvasok már lázadoztak! És amikor beszorultál a kéménybe!

– Az egy szabálytalanul szűk kályhacső volt.

– A kémények nem lesznek szélesebbek. Csak te! Majd én teszek arról, hogy ez ne így legyen.

Végül a Mikulás beadta a széles derekát. Ezentúl minden nap tornával és egy gyümölcssel indult, majd úszással és gyér ebéddel folytatódott, végül nem túl kiadós vacsorával zárult. Szegény Téliapó bánatára a főétkezések közötti nassolások is szüneteltek. Szerencsétlen Téliapó majdnem két hónapig tengődött ezen a szegényes étrenden. Aztán eljött a nagy nap, amikor az ajándékosztásra került a sor. Addigra a Mikulás jókedve és nagy pocakja is elfogyott. Ruhái lötyögtek rajta, és szűkebbre kellett állítania öve csatját. Amikor beszállt a csengőkkel

és magyal gyöngyökkel teleaggatott szánjába, a rénszarvasoknak persze nem volt ellenére ez a húsz kiló mínusz a „szánkó súlyából”.

– Gyí! – rikkantotta a Téliapó, és megrántotta a gyeplőt, és a szán elindult hosszú útjára. A szarvasok könnyedén repítették el Indonéziába, Magyarországra, Szlovákiába, sőt még Amerikába is. A Téliapó öröme az ott élő gyerekeknek volt egy olyan szokásuk, hogy sütit és tejet raktak ki éjszakai vendégük számára.

Az egyik házban épp a kedvenc süteményét hagyták az asztalon. A Mikulás nem bírta ellenállni a kísértésnek. Halkan odaosont és egyetlen gyors mozdulattal eltüntette a tányér tartalmát. Am ekkor a hasa hangos és elégedett korgással köszöntö meg a finom falatokat. A jó öreg Mikulás csak ebben a pillanatban vette észre, hogy egy testvérpár csücsült a kandalló előtti fotelekben. De most már késő volt, a gyerekek

felriadtak a rettenetes gyomorkorgásra. Szegény Téliapónak földbe gyökerezett a lába.

– Te mit keresel itt? – kérdezte az egyik kisfiú.

– Öö... én csak...

– Miért etted meg azt a sütit? Az a Mikulásé volt.

– Épp ezért ettem meg. Elvégre én vagyok a Téliapó!

A kisfiú komoran megrázta a fejét.

– Áh, ugyan te nem lehetsz ő! A Mikulás kövér és mindig mosolyog. Meg aztán van nála egy hatalmas zsák csokival és cukorral megtömve. – A Mikulás megértette a fiú kéltelkedését, mostanában ő sem ismerte fel magát, ha tükörbe nézett. De azért nem hagyta ennyiben a dolgot.

– De igenis, én vagyok az! – felelte sértődötten.

– Ugyan! Olyan vagy mint azok, akik a bevásárlóközpontban förtelmes zselés szaloncukrokat erőltetnek rám – érvelt a nagyobb. – Engem nem versz át, látszik, hogy műszakállan van.

– Akkor is én vagyok a Téliapó! Az igazi. Igazi szakállal és igazi ajándékokkal.

– Hazug! Amilyen kigyúrt vagy, inkább hasonlítasz Supermanre, mint arra a kedves öreg fickóra. Különben is, ha szánál jöttél volna, azt látni lehetne az ablakból.

– Azért nem látszik, mert én a tetőn parolok.

– Szerintem te egy csaló vagy. Mindjárt szólok az apukámnak!

– Majd megmutatom nektek! – gondolta magában, miközben a kandalló felé hátrált. – Jövőre olyan tekintélyes hordóval fogok visszatérni, hogy az hamarabb ér a házba, mint a tulajdonosa! Még visszatérek! Jövőre ugyanitt, ugyanekkor – kiáltotta a gyerekeknek.

– Mikulás nincs pocak nélkül? – füstölgött magában, mikor hatalmas szánján hazafelé indult. – Márpedig én nem leszek izompacsirta! Visszahírom azt a húsz kilót... sőt negyvenet!

Hazaérve szigorú hízőkúrára fogta magát – Hóányó minden tiltakozása ellenére. Végül azonban ő is belátta, hogy a Mikulás nem fogyhat le csak úgy, következmények nélkül. Így aztán Téliapó folytathatta dörzsölését a rénszarvasok nagy-nagy bánatára. Újra terítékre került a csoki, a sütemény, a forró kakaó, a kalács és még ezer és ezer nyalánság. Egy ilyen bőséges vacsora befejeztével a jó öreg elégedetten nyugtázta:

– Van még egy év, hogy szép kis pocakot eresszek.

Becsuktam a tanulságos mesét rejtő könyvet. Már értettem, mi volt a történet tanulsága: „Mindenki úgy jó, ahogy van”. Majd újra nekiestem, hogy még Szenteste előtt megtaláljam az izzókat – de hogy a további keresgélés közben mikre bukkantam, nos az már egy másik mese.

*Gyomlai Lili és Puskás Veronika
Kós Károly iskola, 7.a*

XXI. Wekerlei Napok

Talán a jó idő adta a tippet: bekopogott a mennyek ajtaján Tóth Gabi a XXI. Wekerlei Napokon. Az általa előadott Guns n' Roses-szám szövegében fegyverrel zörgetnek be, itt most az erős, tiszta hang is megtette. De nézzük, mi volt az ajtó mögött!

Tájékoztató futás és iskolás futalbajnokságok: már a péntek délutánt is felkavarta évszázados telepünkön a meglehetősen mostoha anyagi háttérrel, ám annál több lelkesedéssel létrehozott rendezvénysorozat. Az általános iskolák tekintélyes sora zárandokolt el Kispest legtávolabbi zugaiból a Kós Károly téri „ketrecharc” helyszínére. Reméljük, a névadójához ezúttal hűtlenül távol maradó Puskás Ferenc Általános Iskola legközelebb szintén képviselteti magát. Az ifjú bajnokok lelkesen vetették bele magukat a küzdelembe, soraikat itt-ott leánykák is erősítették.

Este a Szent József kórus és a svéd testvérkórus, a malmói Motettkör közös koncertjét hallgathattuk. Ezt követően Tarnai Richárd, országgyűlési képviselő nyitotta meg hivatalosan a XXI. Wekerlei Napokat.

Kevésbé volt felhőtlen egyébként a felnőtt csapatok másnap reggeli pástra állása: nem ártana belátni érett fővel, hogy az ittasan beérkező, a rendezőket és a bírót előszeretettel

sértegető játékosok nem feltétlenül öregbítik a rendezvény és a helyi, gyakran ad hoc jelleggel szerveződő focicsapatok jó hírét. A szurkolók pedig nagyban járulnának hozzá a szervezés sikeréhez, ha nem kéne nekik újra és újra elmesélni, miért nem ildomos az italozás és a dohányzás egy általános iskola udvarán, ahol a rendezvényt befogadó intézmény vendégeként tartózkodnak.

A szombati harsány, térszenes ébresztő után rögtön az édes álom következett, kezdődtek a Wekerlei Esti Mesék a Zenepavilonban.

Akinek nem sikerült elszunnyadni a bizonyára fárasztó munkahét végeztével, frissítő pingpongmeccsen vehetett részt – de kipróbálhatta akár a floorballt, akár a krikettet is.

Talán jelzésértékké, hogy idén már a tér közepén, több egymásba nyíló sátorban ismerkedhettek Wekerle polgárai a helyi alkotókkal, akik korábban a rendezvény szélső sátrai között kaphattak helyet. A látványos tűzzománcotól a belsőépítészeti újdonságokig számos érdekességgel találkozhattunk.

A művésztelep hangulatát csak fokozta a Zenepavilonban egymást követő zenekarok muzsikája a vonósnégyestől egészen a dallamos, igényes rock, funky, blues zenéig.

A nap tűzzsonglőrökkel zárult. Wekerlén

ilyenkor nem érhet véget a rendezvény első, teljes napja a hagyományos, hangulatos tábortűz nélkül.

A vasárnap a kihagyott lehetőségeké volt: aki eddig nem próbálta, végigkóstolhatta a lacikonyhákat, élvezhette a szekérdereknyi édességet. A gyerekek a Bojtorján együttes zenéjére rophattak, a nagyobbak közül pedig bárki meggyőződhetett róla, hogy Tóth Gabi nem szorul playbackre. Erőtéljes, kimerítő hangja gyakorlatilag erősítő nélkül is oly erővel töltötte meg a teret, hogy a lustábbaknak be sem kellett jönni, akár a szomszéd utcák kertjeiben is élvezhették koncertjét.

Az addigra emelkedett hangulatban Gajda Péter polgármester köszöntőjét hallhattuk,

s a PG Csoport színvonalas, emlékeztető koncertje épp úgy kocogtatta a szomszédos háztetőket, mint Tóth Gabi Guns n' Roses-a. Az estét nemcsak a Wekerlei Borút rejtélyesen minden körnél egyre kuszább ösvényei tették színesebbé, hanem az a mintegy 200 önkéntes, akik nélkül nem jöhetett volna létre a több napos rendezvény.

Udvardy Zoltán

Fotók: Romhányi András

Wekerlei díjazottak

A Társaskör elnöksége minden évben díjakal ismeri el azon személyek, csoportok, vállalkozók vagy közösségek érdemeit, akik Wekerléért kimagaslóan cselekedtek.

Ebben az évben három személy részesült Wekerléért díjban, illetve két szervezet a Tulipán-díj bronz fokozatát érdemelte ki.

WEKERLÉÉRT DÍJ adható annak az élő személynek vagy csoportnak, aki a Wekerlei Társaskör Egyesület berkein belül kiemelkedő tevékenységet fejtett ki a Wekerletelepeért.

HORVÁTH MARIANN

● Hosszú évek óta szervezi meg a fogyatékkal élőknek a bemutatkozási, kapcsolatteremtést szolgáló Szolidaritás terét. A Wekerlei Napokra Mariann a legkényesebb és legnehezebben

megszólítható közönséget nagy szeretettel, empátiával és türelemmel nyeri meg évről, évről. Munkájával a Társaskör egyik kifejezett célját: az előítéletek lebontását, a polgárosodást segíti elő. A tavaszi nagyrendezvényünk talán legnépesebb résztvevőit adó Életfa teret is ő szervezi.

SÁGI ZENINA

● Nélküle a honlapunk nem működne. A kezdetek óta az ügy kitalálója, felkarolója,

szervezője, a korábbi és a megújult honlap kialakításában fejlesztésben is tevékenyen részt vett, folyamatosan karbantartja és felügyeli azt. Ezenkívül ő a nagy sikerű Wekerlei Borút és a Süteménysütő verseny ötletgazdája és főszervezője. Hosszú ideig ő szervezte a Wekerle újság hirdetéseit is, ami az ő segítségével lendült fel.

NAGY ATTILA

● Az Építészklub egyik alapító tagja. Wekerletelep építészeti érdekeit 5 éve képviseli a kéthetente ülésező a kerületi tervtanácsban. Emellett felelőse az újság építészrovatának, számos társasköri kiadványunk szerzőtársa, a wekerlei séták egyik vezetője, a

BP100 egyik szervezője. Családjával évek óta oszlopos tagja a sátorépítő brigádnak, holott fiai még alsó tagozatos kisiskolások.

WEKERLÉÉRT TULIPÁN-DÍJ adható azoknak a személy(ek)nek, intézmény(ek)nek, vállalkozóknak, támogatóknak, aki(k), amely(ek) kiemelkedő mértékű támogatást nyújtottak a Wekerlei Társaskör Egyesületnek.

BORTÁR

● Willmann Fábián, a Wekerlei Bortár tulajdonosa és vezetője az üzlet nyitásától

fogva támogatója a Wekerlei Társaskörnek. Elkötelezett támogatója mind a zöld, mind a kulturális programjainknak. Párjával, Kovács Bernadettel, a Kertvárosi Virágos üzletvezetőjével együtt méltán érdemlik meg a Tulipán-díj bronz fokozatát.

AGYME

● Az Asztmás és Allergiás Gyermekek Magyarországi Egyesülete (rövidített neve

AGYME) 15 éve működő wekerlei, közhasznú szervezet. Fő tevékenysége az asztmás, beteg gyermekek, fiatalok felvilágosítása, klímataborok szervezése, asztma-terápiaként alkalmazott sportok népszerűsítése. A szervezet több mint öt éve a wekerlei önkéntes életnek is támogatójává vált. Évek óta társrendezője, támogatója a Wekerlei Székelykapu Futásnak, és egyre többször nyújt anyagi segítséget a Wekerlei Napok sportversenyeihez. Az AGYME saját eszközeivel gyakran járul hozzá rendezvényeink sikeréhez.

A Wekerlei Társaskör Egyesület

elsődrendű feladatának tekinti az itt élők környezetének fejlesztését, az építetők szakmai támogatását. Az egyesület a főtér és más kisebb terek felújítása során bizonyította, hogy magas színvonalon kívánja az épített örökség és környezetünk védelmét ellátni, az itt élők közösségét összekovácsolni, a polgári létformát megerősíteni.

Ha Ön egyetért célkitűzéseinkkel, kérjük, támogassa az egyesületet személyi jövedelemadójának 1%-ával.

Adószám: 19010179-2-43

Melegséget árasztó vállalkendők, szütyők, madarak...

Augusztus 10-én került sor a KÖR-KÖTŐ-KÖR első kiállításának megnyitójára.

A Társaskör nyári zárva tartása idején immár hagyományosan egy-egy klubtagnál találkozunk hangulatos kerti kötögetésre. Az egyik ilyen csüörtökön merült fel: mi lenne, ha kiállítást rendeznénk az eddigi működésünk alatt készült dolgainkból, hiszen immáron 3 éve tevékenykedünk együtt!

Az ötletet mindenki egyforma lelkesedéssel fogadta. Miközben kötögettünk a kertben, jöttek a jobbnál jobb gondolatok: a falra akasztott fa vállfakon jól mutatnának a nagyobb darabok, az asztalokon pedig a többi alkotást lehetne elhelyezni. Az volt a cél, hogy a látogatók számára a szó szoros értelmében kézzel fogható legyen minden kiállított darab. És persze süti, limonádé mindenképpen legyen a megnyitóra!

Mi magunk is nagy élvezettel válogattunk a dolgainkból, s rácsodálkoztunk: jó, ez is itt készült, nahát, erről a ruháról teljesen megfeledeztem!

A nosztalgiasarokba Pap Ági elhozta horgolt szélű állólámpáját, a kerek asztalra recehorgolós terítő került, arra kosár

a fonalakkal, kötőtűkkel, mellé kényelmes fotel, rajta gyönyörű horgolt takaró, mint ha a nagymamánk épp most állt volna fel a kézimunkázásból. Körben pedig madarak, virágok, angyalkák, kendők, sálak, sapkák, zoknik, kesztyűk, horgolt-kötött vállfák, kutyák, macik, edényfogók, táskák, cekkerek, takarók színes forgataga.

A Társaskör kirakatába feltettük a hívogató molinót, amin minden betű szintén a mi kezünk munkája: gombok, csipketerítők, nemezelt pulóverdarabok.

S elérkezett a megnyitó napja... Izgultunk, lesz-e elég érdeklődő, így aztán kellemes meglepetés volt, hogy megtelt a Társaskör.

Schneider Gabi, a kör megalakítója kedves köszöntőt mondott az egybegyűlteknél, majd felnőtt és gyerek egyaránt szájtátva hallgatta Pancimanci meséjét a fonó manóról – Csomor Kriszta előadásában.

A zenei aláfestést Hajnal Éva szolgáltatta, az asztalon a fiától kölcsönkért kék nagy-négyzetes takaró díszlett.

Valamennyien ünnepi díszbe öltöztettük

magunkat és a lelkünket. Mindenki valamilyen saját készítésű darabot viselt a megnyitón.

Néhány idézet az emlékkönyvből:

„2009. szeptember 3-án első ízben azért találkoztunk, hogy a magunk eszközeivel megpróbáljuk szűkebb környezetünk, Wekerletelep közösségét formálni. Nagyanyáink fonóbeli hangulatát idézve, miközben szorgosan jártak kötőtűink, horgolótűink, volt módunk egymással megosztani hétköznapi örömeinket, gondjainkat. Fonal-beszerzési forrásokat kerestünk, találtunk, új mintákat, sütemény-recepteket cseréltünk, együtt próbáltuk »a nagy-négyzeteket« stb. Fogadtuk az érdeklődő kezdőket, igyekeztünk átadni a »tudományunkat«: hogyan kell elkezdni a kötést, milyen szép a recehorgolás. Néha észre sem vettük, s máris este 9 óra lett, s máris elrepült három év...»

Azért jött létre e kiállítás, hogy ízelítőt adjon három évi munkálkodásunkból, mely számunkra örömteli volt: a Kör-Kötő-Kör tagjai.”

„Szívvel gratulál egy olyan nagymama, aki fiatal korában rengeteget kézimunkázott...”

„Rejtett kincsekre találtunk...”

„Nekem mindig a varázslat szó jut az eszembe...”

„Meseország...”

„Gratulálok a gyönyörű munkákhoz. Nagyon jó, hogy még mindig képviselitek az ilyen hagyományokat!”

Gyerekszáj (kéz): „Az egész kiállítás nagyon tetszik. Finomak a sütik.”

„Szeretnék én is hozzáátok »kötödni«.”

„Sziasztok!”

Amióta gyerkőceim látták a kiállítást rágiák a fülem, hogy csináljak nekik madarat, azt a hosszú lábú, félbe hajtott kör típusút.”

Alkotó összejövetelünkre továbbra is szeretettel várunk minden érdeklődőt csüörtökönként 19–21 óráig.

Tóth Katalin
a KÖR-KÖTŐ-KÖR tagja

Wekerlei telepések Innsbruckban

Amikor meghívást kaptunk az innsbrucki Magyar Házba, hogy készítsünk egy dokumentumfilmet Szőke Cecíliával arról a magyar közösségről, amely ezt az intézményt működteti, azt a megtisztelő felkérést kaptam, hogy az eddig elkészült munkáimból egyet vetítsék le a szokásos pénteki „esten”. Némi „tépeldés” után úgy döntöttem, hogy „szűkebb hazámról” a Wekerletelepről készült munkámmal ajándékozom meg az ottaniakat.

Az, hogy ez a választás telitalálat volt a megérkezésünk utáni első esti beszélgetések során kiderült. A kulcsszó, amely leggyakrabban elhangzott az ÖNKÉNTESÉG volt. Egy jó pohár sör mellett kifejtettük egymásnak, hogy sok mindent ellenszolgáltatás nélkül végzünk magyarságunkért, identitásunkért – a Magyar Házért Innsbruckban és Wekerléért Budapesten.

A többes számot azért illik használnom, mert filmes pájtásom Kós Béla (Kós Károly unokája) is elkísért erre az útra. Ő velem együtt szintén wekerlei.

A vetítés előtt már nem az volt számomra a kérdés, hogy jó filmet hoztam-e magammal, hanem az, hogy milyen párhuzamokat fedez fel az innsbrucki magyar közönség a két közösség élete és munkálkodása között. Mivel a film nemcsak a telep történetét és az ottani egyedi és egységes szecessziós építészeti alkotást mutatja be, hanem az ott élők lokálpatriotizmusát is. Törekszik

arra, hogy bemutassa azt, hogy ez az építészeti örökség az ott élőket arra inspirálja, hogy rendezvényeket szervezzenek egymásnak, emlékeket állítsanak elődeiknek Kós Károlyról, Wekerle Sándorról, Győri

Ottmárról. Jelet hagyjanak utódjaiknak Életfa formájában.

Egy vetítés során az alkotó nem a filmet nézi, hanem általában a nézőket kétségektől kísérve. Unalmas? Hosszú? Mi van a „poénokkal”? Valahogy úgy éreztem, hogy az innsbrucki Magyar Ház közönsége nem „fészkelődött” a mozi nézése közben. Talán tetszett? (Ez csak az alkotó félszeg reménye.) A beszélgetés, ami utána következett arra engedett következtetni, hogy sikerült felkelteni az érdeklődést a Wekerletelep iránt. Többen kérdezték, hogy hol található ez a hely. Örömmel magyaráztuk topográfiai, abban a reményben, hogy hazlátogatva meglátogatnak minket. Közös gondolatként újra és újra felmerült az az idea, hogy minden tevékenység ingyen, önkéntes alapon történik ott Innsbruckban és itt Wekerlén. Bár itt is, ott is sokan erre is gyanakodva néznek, de hát ez is földrajzilag független magatartás.

Hogy mit adott nekem ez az est? Megtaláltam azokat a gondolatokat, amelyekre fel tudjuk építeni következő dokumentumfilmünk mondanivalóját, amely az innsbrucki magyarokról fog szólni.

Köszönöm.

Somogyvári Rudolf

Film-galéria

„Álmok és valóság” című kiállítás

Awekerlei művészek szeptemberi kiállítása után vendégalkotókat köszöntöttünk a WTE pincegalériájában.

A Móról érkezett két amatőr művészre olyan sokan voltak kíváncsiak, hogy a megnyitó kezdetére a pótszékek is elfogytak, és a lépcsőn is ültek az érdeklődők – móri ismerősök, alkotótársak és wekerleiek.

Egri Ferenc 19 éves koráig itt élt a telepen, de a nővére ma is itt él. A gyermekkorában ügyesen rajzoló fiúnak vallásos családjá miatt az 50-es években esélye sem lehetett, hogy a képzőművészeti pályára felvegyék. Autodidakta módon tanult, érett férfiként érzett rá a festés örömeire. Képei történelmi alakokat, filmjeleneteket, életképeket, a táj szépségeit jelenítik meg, de a portréfestés sem idegen számára.

Linczné Ruff Edit kerámiái tele vannak kedvességgel, szeretettel. Sóliszt figurái jelenleg is kiállításon vannak,

Fotó: Romhányi András

így a mesealakokat csak képeken csodálhattuk meg. A végtelenül szerény óvónő négy saját gyermeke mellett is talál időt rá, hogy szobraiban, kerámiáiban valljon gondolatairól, álmairól, amelyeknek fontos eszközei a mesealakok.

A kiállítást Somogyvári Rudolf nyitotta meg, aki kiemelte, hogy mennyire fontos a mai világban a művészet szeretete, és az alkotó közösségek (pl. a móri és a wekerlei) értékteremtő munkája. A két művésszel beszélgetve tényleg érezhettük, miként élik át örömeiket, miközben valami újat „teremtnek”.

Klein János megköszöni a móriak nevében a bemutatkozási lehetőséget

A megnyitót Klein Magda móri író vezette, aki költőtársával, Bene Edittel többek között az alkalomra született versekkel köszöntötte Egri Ferencet és minket, wekerleieket is. Sulyok Blanka és Viola két szép erdélyi népdallal örvendeztettek meg mindenkit. Az este oldottságát jól illusztrálta, hogy a jelenlévők is dalra fakadtak, és a Kőrösfői kertek alatt című népdalt együtt énekeltük el.

A mostani FILM-GALÉRIA alkalmából a kiállításnak jutott a főszerep, de azért két apró film is színesítette a programot. Egri Ferencet egy kép születése közben „leste meg”, a másik pedig bepillantást engedett az idej Wekerlei Napok rendezvényeibe – főként a Művésztelep eseményeibe – néhány percben.

A megnyitót követően a móriak vendégül láttak bennünket finom hazai boraikkal. Klein János, a MIKSZ elnöke köszönt meg a móriak nevében, hogy lehetőséget adunk a bemutatkozásra.

21 óra is elmúlt, amikor a vendégek elköszöntek tőlünk. Kellemes este volt!

Somogyváriné Márovcis Erika
A FILM-GALÉRIA
báziasszonya

10 éve – Wekerlei Székelykapu Futás

„Lehetne ön is néhány kilométerrel egészségesebb!”

Gondolta volna, hogy már tíz éve? S ha gondolta és így gondolta, bizony rosszul gondolta! Ugyanis 2012-ben a Wekerlén már 13. alkalommal rendezte meg a futóversenyt a Wekerlei Futóklub. Na, akkor hogy' is van ez?

Az pedig úgy, hogy valóban 2000-ben fu-

az őszi időpont nem igazán alkalmas, hiszen a Wekerlei Napokat is ilyenkor rendezi a Társaskör, ezért aztán a verseny időpontját áttették tavaszra. Így 2003-ban már májusban rajtolt a mezőny. De ekkor már úgy hívták a versenyt, hogy Wekerlei Székelykapu Futás. Ez eddig tiszta sor. De, hogy mi minden lett ennek következménye!...

Először is: egy ilyen esemény megrendezéséhez – főleg, hogy pénz szinte nincs is rá – nagyon sok munka szükséges. S lám, csak hívni kellett a wekerleieket, s lett munkaerő! A Wekerlei Székelykapu Futás teremtette meg a lehetőséget arra, hogy kialakuljon a Wekerlei Önkéntesek csapata. Ez az egész csodamozgalom innen indult el! De történt még valami. A

futóverseny programja egy idő után kevésnek bizonyult, ezért a rendezők – ekkor már szakmai feltételeivel társrendezőként beszállt a Magyar Kollégium is – egyre több kulturális programmal bővítették az eseményt. S egy idő után a kulturális programok önálló teret követeltek maguknak. 2005-ben ennek szervezői már ki is mondták; az új, önálló rendezvény neve: Wekerlei Székelykapu Napok. A kezdetben 30 fős futóverseny így bővült

Dobogó - 2000.

az évek során, s lett belőle a Wekerletelep tavaszi nagyszabású rendezvénye.

De térjünk vissza a futáshoz!

2004 óta szponzorok támogatják a munkát. (A keretes részben olvasható az ideai támogatók felsorolása. Ezúton is köszönetet mondunk nekik.) 2004–2007 között a futás kiegészítő rendezvénye volt a kerékpáros ügyességi verseny. 2008 óta ez önálló versennyé vált. A WSZN 2007-ben újabb, maradandó elemmel bővült – az egyre fokozódó igényt kielégítendő – immár az óvodáskorúak is futhattak. 2008-tól társrendezőként bekapcsolódott az Asztmás és Allergiás Gyerekek Magyarországi Egyesülete. Nagyjából erre az időszakra alakult ki a Wekerlei Székelykapu Futás máig érvényes

Így kezdődött - 2000.

tottak első alkalommal versenyt a Wekerlén. Akkoriban így hívták a megmérettetést: „Őszi Futás Wekerlén”, s az a Szondi térről, a Wekerlei Futóklub törzshelyéről indult. Ez a rendezvény annyira sikeresnek bizonyult, hogy a Futóklub megrendezte azt a következő évben is. Majd 2002-ben ismét. Ám ennek mezőnyét akkor már a Székelykapu (Zrumeckzy-kapu) alól indították.

Aztán a szervezők úgy gondolták, hogy

A X. Wekerlei székelykapu futás támogatói

Budapest Főváros XIX. kerület Kispeszt Önkormányzata, Wekerlei Önkéntesek, Magyar Kollégium Kulturális Egyesület, Universitas Diákszövetkezet, Wekerlei Mozgás-műhely, BRFK XIX. kerületi Rendőrkapitányság, Kós Károly Általános Iskola, Kispeszt Polgárőrség, Kispeszt Tűzoltóság, Shetland U.K. Nyelviskola, Új Filmtrade Bt., MAKRO SE, Munkás Szent József Községi Ház, Kistigris fagyizó, Pontos idő Kft., Messer Hungarogáz Kft., Gutenberg téri piac, Maxi kuckó, Élészkamra biobolt, K&H Bank, bikafalvi Máthé László, Il Treno Pizzeria, Szolárium – Thököly út, Wekerlei Társaskör Egyesület, Chio-Chips, Koller bácsi cukrászdája, Polifoam Kft., Wekerlei Gyógyszertár, BringóHintó

Bemelegítés - 2007.

programja is. Tűzoltóautó-látogatás, közös bemelegítés, tizedmaraton (4,2 km) a felnőtteknek kilenc kategóriában; századmaraton (420 m) az óvodásoknak, a szurkoló csapatok részvétele, végül – az eredményhirdetésre várakozva – sportbemutatók.

Az alap gondolat azonban nem változott. A verseny kezdetektől fogva ingyenes a résztvevők számára. A rendezők célja: felhívni a figyelmet a mozgás fontosságára, kedvet csinálni a futáshoz: vagyis a WSN nem más, mint egészségmegőrzés a futás eszközével. S még valami: a Wekerletelep szépségének bemutatása – kifelé; közösségformálás, támogató összefogás a Wekerléért – befelé. Ma már 150 önkéntes vesz részt a munkában: útvonalbiztosítók, előkészítők, helyszíni rendezők.

Eredményhirdetés, 420 méter

A rendezvény szervezése már januárban elkezdődik az engedélyek beadásával, szponzori tárgyalásokkal. Márciusban történik a rendőrség, a rendezőgárda és a polgárőrség felkérése. Beindul a propagandamunka, folytatódik a támogatók felkutatása. Áprilisban szerzik be az eszközöket, érmeiket, okleveleket, befutóajándékokat. Májusban koordinálják az útvonalbiztosítók és a rendezőgárda munkáját. Ekkor kéri fel a díjak átadására a notabilitásokat is. A rendezvény előtt pár nappal késő éjszaka festik fel az útjeleket, amelyek a megtett távolságot és az útirányt mutatják. Aztán a rendezvény napján beindul a gőzhenger: az önkéntesek reggel 6 órától a program zárásáig (kb. 14 óra) sürögnek-forognak. Nem is szokott fennakadás lenni! Az eseményt követően pedig utómunkálatok: köszönőlevelek megírása, propagandamunka.

S az eredmény? A verseny egyre ismertebb; ma már nemcsak Kispestről, de az ország számos városából érkeznek versenyzők. A századmaratont idén futották le a legtöbben: 366-an. Az óvodásko-

rú indulók tábora 2007-ben volt a legnépesebb, akkor 296-an indultak. A Wekerlei Székelykapu Futásnak mintegy 250 törzsfutója van, akik már legalább 3 versenyen vettek részt. De van, aki kilenc versenyt is végigfutott...

Ezek a száraz tények. Ám sem fénykép, sem írás nem adja vissza a verőfényes tavaszi reggelen a készülődés vibrálását, a sok sürgő-forgó rendező mozgását, a léggömbök kavalkádját. Nem rögzít-

hető a nevezés izgatottsága, a bemelegítés öröme és a startpisztoly dördülésére való várakozás izgalma. Semmivel sem adható vissza az a surrogó hang, amikor több száz futó egyszerre nekilendül. Szavakkal nem mondható el az a hangulat, amikor a legfiatalabb (5 éves) vagy legidősebb (80 éves) versenyző kifáradva célba ér; amikor a kismama a távot lefutva betolja a babakocsis gyermekét a célba; vagy a kispapa fut be nyakában gyermekével; amikor a szurkolók közrefogják az utolsónak érkező futót, a kerekas székes versenyzőt és – éljenzés közepette – bekísérik a célba. Amikor értelmet nyer a sok munka, az egymásra figyelés. Aki át szeretné élni mindezt, jöjjön el egy ilyen eseményre! Futóként vagy önkéntesként. Soha nem fog máshová menni május harmadik vasárnapján! A Wekerlei Székelykapu Futás, az ország egyik legszebb környezetében lebonyolított futóversenye. Büszké vagyunk eddig elért eredményeinkre: megtartottuk az ingyenes részvétel lehetőségét, az önkéntes munkásokra építés erejét. Hirdetjük a világnak a Wekerletelep szépségét, az itt lakók összefogását.

2013. május 26. – XI. Wekerlei Székelykapu Futás

Várjuk ismét Önt is!

Rombányi András

Célbaérés

Kérjük támogassa adományával a Wekerle újságot!

Ha fontosnak érzi, hogy 2013-ban is legyen Wekerle újság, kérjük támogassa adománnyal a megjelenését! Ha akár csak 300 forinttal is támogatja a lapot, máris fedezi az önnek eljuttatott évi három példány előállítás költségét! Ha lehetőségei megengedik, hogy ennél nagyobb összeget adományozzon, azok nevében is segít, akik ezt nem engedhetik meg maguknak. Adományaikat eljuttathatják hozzánk banki átutalással (számlaszám: 10918001-00000020-16620003), vagy személyesen elhelyezhetik a WTE irodájában!

Köszönjük, ha Ön is hozzájárul az újság életben tartásához!

Az önkéntességről beszélgetünk Hídvégi Magdival, Attilával és Tamással

Kevés az olyan család Wekerlén, ahol apa, anya és a gyerekek is aktívan részt vesznek a wekerlei közösségformáló megmozdulások lebonyolításában. Vagy ha mégis van, akkor a csemeték még többnyire kisebbek, ahol a közösségi munka az örömforráson túl a gyerekeknek való példamutatás részévé is válik. Hídvégiéknél már nincs szükség az ilyen fajta példamutatásra, hiszen a három közül a legkisebb sarj – nevezzük nevén a gyereket: Tamás – is már egyetemre jár.

Ha létezik olyan, hogy önkéntes és „önkéntesebb”, akkor a Hídvégi-família tagjai ez utóbbiak körét bővítik. Mert mi kell

hívta önkéntességné. – Ebből a versenyből nőtt ki aztán két év múlva a Székelykapu Futás, majd később kulturális programokkal bővülve a Székelykapu Napok. Az első években még mi magunk is futottunk, Zsuzsi lányunkkal kiegészülve mind a négyen. Az évek során aztán az előkészületi munkákon kívül (sátorállítás, padpakolás, díszítés, molinófestés) megnyertük a befutók körüli lebonyolító munka szervezését, a névsor összeállítását, a rajtszámok helyretételét – ez például jó néhány esténkbe telik a verseny lezajlása után.

WU: Soha nem esik nehezetre ez a fajta munka?

egy 13+1 pontos totóval is. A 4–5 km-es távon tájékozódási pontoknak különböző wekerlei nevezetes helyeket jelöltünk ki. A futók vaktérképet kaptak és minden tájékozódási ponton a telepről szóló kérdést kellett megválaszolniuk. A verseny az első években önálló programként szerepelt a telepen, az idén először pedig csatlakoztunk a Wekerle Napokhoz. Ez nagyon jól sikerült, mert jóval több résztvevő indult – 100 fő felett –, és sokan jöttek a szomszédos kerületekből is.

WU: Az Önkéntes Bált a munkánkat támogatóknak szoktuk szervezni, azoknak, akik egész évben önzetlenül segítenek. Ilyenkor mindenki pihen, szórakozik, beszélget. Magdi, te ezen a napon is dolgozol...

HM: Hát valakinek az önkénteseket is el kell látnia – nevet. Nem lehet egy rendezvényt megszervezni és lebonyolítani úgy, hogy közben éppen mindenki pihenjen. Tavaly például nem volt háló a pingpongasztalon, szerencsére Attila és Tamás rögtönöztek egyet.

WU: Tamás, Te lettél a WTE raktározás újdonsült vezetője. Mit takar ez konkrétan? Milyen munkában veszel még részt?

Hídvégi Tamás: Harmadmagammal fel kell térképeznünk és leltárba vennünk a Társaskör összes helyiségében található bútorokat, tárgyi eszközöket, van ahol rendet kell tennünk, illetve a rendezvények alkalmával a pakolásban is aktívan részt vennünk. A nagyrendezvények alatt a lebonyolításnál én is szoktam a szüleimnek segíteni, illetve mindig akad ad hoc jellegű munka. Ilyen volt például tavasszal a wekerlei vállalkozók fel-

térképezése, mely a vállalkozói kiadvány alapját képezte.

WU: Ezek szerint az egész család aktívan részt vesz a wekerlei közösségi életben, annak ellenére, hogy nem is a telepen laktok.

HM: Mindannyian kispesti születésűek vagyunk, itt lakunk a Wekerle szomszédságában, a Kisfaludy utcában. És valóban mind önkénteskedünk, lányunk, aki most otthon van a két kicsi unokánkkal, szintén a Székelykapu Futás egyik rendezője, nagyobbik fiunk pedig a legtöbbször háttérönkéntesként vett részt azzal, hogy ellátta az otthoni feladatokat és felügyeletet, míg mi a telepen dolgoztunk.

WU: Az Önkéntes Centrum nevében köszönjük eddigi munkátokat, és hogy mindig számíthatunk rátok!

Szilágyi Szabina

A Hídvégi család

Fotó: Hídvégi Barta Cecília

a lelkesedéssel, a feláldozott szabadidővel és a megbízhatóságon kívül ahhoz, hogy valaki igazán jó önkéntessé váljon? Önzetlenség, maximális segítőkészség és jó értelemben vett alázat, mely a család minden tagját jellemzi.

Wekerle újság: Hogyan lettetek önkéntesek?

Hídvégi Magdi: Nem szoktunk nemet mondani a munkára. Ha hívnak minket, megyünk.

– Persze, nem árt, ha az a hívó szó kedves, és ha a munka végén megköszönik az ember segítségét.

Hídvégi Attila: Akkoriban – 12 éve is van már, amikor a futóklub megszervezte első futóversenyét, besegítettünk Romhányi Mária munkájába, szóval elvégzendő feladatok már akkor is akadtak, csak még senki sem

HM: A segíteni akarás az ember lényéből fakad. Édesanyám, aki a kerületben több, mint 50 éven át védőnőként dolgozott, volt mindnyájunk mintája, ő aztán tényleg mindig mindenkin segített. Az pedig, hogy „önkéntesek” vagyunk, az évek során fokozatosan derült ki, amikor egy először szűkebb baráti, ismerősi, egymást segítő kör néhány száz főt számláló lelkes önkéntes csapatát duzzadt. Talán a kívülálló számára csak külsőségek tűnik, de az egyforma önkéntes pólo vagy jelvény is összeköt minket, érezzük általa az összetartozást.

WU: Attila, te a tájékozódási futás szervezője is vagy, ugye?

HA: Magam is tájfutó vagyok, és vagy 5–6 éve valahogy jött a gondolat, hogy jó lenne a Wekerlén is tájfutást rendezni. A centenáriumi évében aztán ez kiegészült

Száz éve született Tátrai Vilmos

2012. október 7-én a 100. születésnapját ünnepelhette volna Tátrai Vilmos, a világhírű Tátrai-vonósnegyes, a Magyar Kamarazenekar megalapítója, az Állami Hangversenyzenekar legendás hírű koncertmestere, a budapesti Zeneakadémia professzora.

Kispest Önkormányzata október 27-én emléktáblát helyezett el a Kossuth-díjas, kiváló és érdemes művész, a kétszeres Liszt-díjas hegedűművész egykori szülőházán. A ház felkutatására a polgármesteri hivatal jelen sorok íróját kérte fel, aki sikerrel is járt.

Néhány halvány fotó, a család visszaemlékezése és Tátrai életrajzi írásai vezették nyomra a krónikást. Bizonyosságot a ma is a feltételezett házban lakó Bárdos Miklós nagyszüleitől halott elbeszélések szolgáltattak. A házat akkoriban a Szent István körút 21. számmal látták el, mai címe: Körző utca 3.

75 éves korában egy interjú során megkérdezték Tátraitól: „Kezdjük a lexikon ada-
taival. 1912. október 7., Kispest. Megvan-e az a ház, ahol született?” Ő önérzetesen így felelt: „Megvan, de én nem Kispesten, hanem Wekerletelepen születtem, a Szent István krt. 21-ben.” Visszaemlékezésében leírja a telep hangulatát, az itt élő embereket. „Gyermekkori alapélményeim is gazdagok, egy ilyen kis házban – ma úgy mondják, lakóközösség – nagyon jó, baráti hangulat volt. Esténként kiültek a padokra, beszélgettek,

a kertben minden lakónak volt egy kicsiny parcellája, ott mindenki azt termesztett, amit akart. Ott ismertem meg a fáról lehulló vagy leszedhető gyümölcs frissességét, a földből kihúzható hagymának a remek ízét. Sőt még egy másik ízélményem is van: egy kátránypapírral fedett sufniról télen csorgott le a víz és megfagyott, és mi, gyerekek ezeket a jégcsapokat szopogattuk... Ilyen fagyalt állt rendelkezésünkre...”

Felvidéki (breznóbányai) cipszer (szepességi szász), zeneszerető, iparos családból származott. Edesapja (Reiss) mozdonyserelőként került az Osztrák–Magyar Monarchia idején Budapestre, az egykori MÁVAG-ba. Ezen a jogon jutottak lakásbérleményhez a Kispesti Állami Munkástelepen. Szemben laktak a II. számú elemi iskolával, illetve a vele szomszédos óvodával. Erre így emlékezik: „Egyemeletes, tizenkét lakásos házunkkal szemben volt az óvoda és az elemi iskola. Gyermek és szülő számára ideális megoldás. Nem tudom, hogy miért viszolyogtam az óvodától, talán az udvar és a kert szabadsága után nehezen tűrtem az óvodai kötöttségeket. Legnagyobb örömöm a társasjátékokban letem. Sok kislány között rejtélyes érzélem vonzott Évikéhez, az óvónő lányához. Mindig mellette sündörögtem. Egyszer megjelent Józsi, aki kezénél fogva elhúzta mellőlem Évikét. Nagyon elszomorított, hogy néhány nappal később Évike szóba se állt velem. Elpanaszoltam családodottságomat anyámnak. Kértem, varrjon nekem olyan csokornyakkendőt, amelyet Jóska hord. Kisgyermeki naivitással azt hittem, ezért tetszik Évikének.”

Tátrai Vilmos és a házban lakó Bárdos Miklós nagyapja eleinte együtt jártak hegedülni. Az utóbbi zenei karrierje

véget ért azzal, hogy Tátraiék elköltöztek a házból. A kis Vili hat évesen kezdett hegedülni. Négy hónapi tanulás után 1919-ben szerepelt először nyilvánosság előtt. 12 évesen került a MÁVAG Szimfonikus Zenekarba. Hegedűszó alkonyatban című írásában így kesereg: „A Wekerle telepi kétszobás, előszobás, kertés házból a MÁVAG kolónia egyik szoba-konyhás, negyedik emeleti lakásába költöztünk. A csere igazi indoka ma is ismeretlen számomra. Soha nem értettem meg, miért kellett a kerti virágillatból az öntődei gázokba, gyári füstbe jönni.”

A 20-as évek gazdasági válságában szülei nem tudták gimnáziumi taníttatását to-

Fotó: Cink Károly

vább finanszírozni, ezért kenyérkeresésre is vállalkoznia kellett. Zenei tanulmányait a Zeneakadémián és a Nemzeti Zenedében folytatta ugyan, de közben 1931-ig dolgozott a híres Fricsay Richárd vezette 1. Honvéd gyalogezred zenekarában.

A zsoldoshadsereg megszűntével 1932-ben a Budapesti Hangversenyzenekarba került, majd az 1936-ban alakuló Rádió Szalonzeneakarba szerződött. Még ebben az évben – 24 évesen! – Buenos Aires-be hajózott, ahol a Radio Splendidben és egy neves szállodában volt szalonzeneakar-vezető. Egy évre rá, hazatérve újra a Budapesti Hangversenyzenekar (BHZ) tagja, ahol 1940-ben lett koncertmester. Meghívták Törökországba, s Ankarában ismét egy ma-

Utódok az emléktábla előtt

gyar szalonzenekart vezetett hat hónapig. Élete nagy csodájaként élte meg, hogy a Don-kanyarba induló szerelvényről az indulás előtt leszállították, mert áthelyezést kapott a Honvéd Zenekarba.

Egy óvóhelyen élte meg a város ostromát. A Városházán, később a Rádiónál állandó életveszélyben vett részt a romok eltakarításában. Az újjászülető Rádióhoz egykori mestere, Lajtha László hívta meg koncert-

mesternek. 1946-ban visszatért a Székesfővárosi Zenekarhoz, amely Magyar Állami Hangversenyzenekar néven működött tovább. Az időközben nemzetközi hírűvé vált együttes legendás első koncertmestere volt három évtizedig.

A zenekar szólamvezetőiből alakította meg a Tátrai-vonósnégyest. Bemutakozó hangversenyük 1946. október 8-án volt Budapesten. 1948-ban megnyerték a Budapesti Nemzetközi Bartók Versenyt. Hamarosan Európa-szerte elismertté váltak. 1958-ban Kossuth-díjat kaptak.

1957-ben ugyancsak a Magyar Állami Hangversenyzenekar tagjaiból szervezte meg a Magyar Kamarazenekart, amelyet az első pulttól irányított. Rendre kapták a külföldi meghívásokat, és a legnagyobb elismerésben részesültek. Zenekari kultúránk újabb kori történetében a Magyar Kamarazenekar elsőként kapott meghívást a Salzburgi Ünnepi Játékokra. Repertoárjukban – a preklasszikusoktól a kortárs zeneszerzőkig – több mint 200 alkotás szerepelt. A Magyar Kamarazenekarral ötven hangfelvétel készült.

1947–54-ig a Nemzeti Zenede, illetve a Bartók Béla Zeneművészeti Szakközépiskola tanára volt. 1965-től a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskola tanára, majd professzora 1998-ig.

Nem mindennapi egykori wekerleit tisztelhetünk benne, emlékét megőrizték.

Nagy Tamás

FORRÁS:

- Czigány György: „Hatéves koromban adott apám hegedűt a kezembe...” (Beszélgetés Tátrai Vilmossal 1987-ben). In: Ezredvég, 1999. május, 61–68.
- Tátrai Vilmos: Hegedűszó alkonyatban. Budapest, Klasszikus és Jazz Kiadó, 2001. 400.
- www.tatraialapitvany.hu

TÁTRAI VILMOS

Hegedűművész, hangversenymester, nyugalmazott egyetemi tanár. Kispesten, a Wekerletelepen született 1912. október 7-én. Tanulmányait először a MÁVAG Zeneiskolában, majd 1921 és 1925 között a Nemzeti Zenedében, 1925-től 1931-ig a budapesti Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskolán, végül 1931 és 1934 között ismét a Nemzeti Zenedében végezte. Legfontosabb tanárai: Klavivko Vilmos, Waldbauer Imre, Rados Dezső és Lajtha László. 1927 és 1931 között Fricsay Richárd honvéddzenekarában, 1931-től 1933-ig színházi zenekarokban játszott, 1932-től 1936-ig, majd 1938-tól 1978-ban történt nyugalomba vonulásáig a Budapesti Hangversenyzenekar – később Székesfővárosi Zenekar, majd Állami Hangversenyzenekar – koncertmestere. Közben 1936–37-ben a Buenos Aires-i Rádiózenekarnál, 1940-ben Ankarában zenekarvezető, 1945–46-ban a Magyar Rádió Zenekarának koncertmestere. 1947-től 1954-ig a Nemzeti Zenede (később Bartók Béla Zeneművészeti Szakközépiskola), 1965-től a budapesti Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskola hegedű és kamarazene szakos tanára, 1971-től egyetemi tanár.

1946-ban primátusként megalapította a Tátrai Vonósnégyest, 1957-ben koncertmesterként a Magyar Kamarazenekart. E két együttesrel világszerte hangversenykörutakat tett, számtalan hazai és külföldi művet szólaltatva meg: nevéhez 64 magyar mű ősbemutatója és 52 külföldi kompozíció első magyarországi előadása fűződik. Együtteseivel több mint 200 hangfelvételt készített – ezek sorában számos nemzetközi nagydíjas produkció szerepel.

Kossuth- és kétszeres Liszt-díjas, kiváló és érdemes művész, a Bartók Béla–Pásztory Ditta-díj és a Musica Omnium nagydíj kitüntetettje. Életének 87. évében, 1999. február 2-án hunyt el Budapesten.

Fotó: Hajnal Péter

100 éves a Kispesti Rendőrkapitányság

Kispest életében a közbiztonság kérdése hosszú ideig nem volt napirenden. Az éjszakai rablók ellen éjjeli őrk vigyázták a rendet és csendet. A község lélekszámának emelkedésével Kispest csendőrségi kirendeltséget kapott, míg nem 1893-ra elérkezett az idő egy önálló községi rendőrség felállítására. A községi rendőrök fizetését, formaruháját, működésük pénzügyi fedezetét évente a rendőrség létszámának emelkedéséhez igazodva szavazta meg a képviselő-testület. A község rendőrei köztisztviselőként álló személyek voltak, személyes életük eseményeiről, eljegyzésekről, gyermekkádásról, halálesetről a helyi sajtó tudósított.

Az 1890-es évek vége felé egyre erőteljesebben foglalkoztatta a közvéleményt a romló közbiztonság. Rémisztő eseményekről, rablásokról, betörésekről olvashattak a kispestiek a helyi lapokban: Betörő világ

Kispesten címen egész oldalas írás jelent meg a Kispest-Szentlőrinci Lapokban. A figyelem felhívó, hangzatos címek segítségével kívánták az újságszerkesztők követelni a rendőrség létszámának emelését, munkakörülményeik javítását. 1896-ban Felső-Kispesten a Biehn gyár által adományozott telken, rendőrszobát állítottak fel. 1897-ben a község képviselő-testülete az államrendőrség felállítását sürgette a belügyminiszternél. A miniszteri válasz az államrendőrség felállítását a község anyagi hozzájárulásától tette függővé.

A lakosság lélekszámának szaporodásával, az Állami Munkástelep – Wekerletelep létrejöttével azonban időszerűvé vált a kapitányság felállítása. Közrejátszhatott ebben az is, hogy az állami költségen épülő telep részeként lehetett felépíteni az új intézményt.

1912-re elkészült a rendőrség grandiózus épülete Schodits Lajos és Éberling Béla tervei

alapján. A tervezők az épület kialakításakor nemcsak a funkcionalitásra, hanem az ott dolgozók komfortérzetének a biztosítására is nagy hangsúlyt fektettek. Ma már elképzelhetetlennek tűnik, hogy a kapitányság vezetőjének szolgálati lakása a rendőrség épületében legyen.

1912. október elsején avatták fel az épületet, első vezetője: Peregrinyi Sándor rendőrtanácsos lett.

A kapitányság története ettől az időponttól nem pusztán a kispesti rendőrség története, hanem az államrendőrség múltjának része. A rendőrség tevékenysége továbbra is a figyelem középpontjában állt. A lovas rendőrök lakatnyát kaptak, a személyzet létszáma folyamatosan nőtt. A rendőrség köréből szervezett rendőrszolgálat részese volt Kispest kulturális életének. Az 1922-re várossá váló Kispest számára az államrendőrség pénzügyi támogatása jelentett problémát, minden igyekezetével azon volt, hogy a támogatás mértéke arányos legyen a város gazdasági erejével. A város megbecsülte és támogatta a kapitányság élére kinevezett vezetőket, akik közül talán a leg-hosszabb ideig 1934-től 1945-ig Dubravitzky Imre teljesített szolgálatot.

Siklósi Zsuzsa

a Kispesti Helytörténet Gyűjtemény vezetője

A kispesti rendőrkapitányság felavató ünnepélye

A 100. évforduló alkalmából a Kispesti Helytörténeti Gyűjtemény és a Rendőrségtörténeti Múzeum anyagaiból a Kispest Közbiztonságért Alapítvány támogatásával a Kispesti Rendőrkapitányságon kiállítás nyílt. A kiállítás, ha nem is tud teljes képet nyújtani az elmúlt 100 évről, igyekszik bepillantást nyújtani a Kispesti kapitányság, a rendőrség egy-egy jellemző időszakába. A kiállítás december közepéig tekinthető meg, a 292-9260-as telefonszámon történő előzetes bejelentkezés után.

Egy szívvel, közös kerttel

Medence, pingpongasztal – még a térre sem kell kimenni

Gondoltak egyet a Thököly út 6. szám alatt élők, és 9 kertet egybenytottak a 12 lakás telkeiből. Mikor döntöttek így? – kérdeztük az ott lakókat.

Abban az évben lettem közös képviselő – mondja Mari – így hát emlékszem: 2006-ban jutottunk erre az elhatározásra. A nyári hónapok során a ház lakóinak feltűnt, hogy a szűkös kis telkeken, egymás mellett mindegyikük kertjében áll egy-egy kis medence, a gyerekek pedig, akik szeretnek együtt játszani „külön pancsolnak”. Mi volna, ha lenne egy közös medence? – vetődött fel a kérdés, először az anyukák fejében.

A házban kilenc család fogott tehát össze: a fölmerült ötletre rábólintottak, a telkeket egybenytották és vettek egy tekintélyes méretű, mintegy 6 méter hosszú, 1,25 méter vízmélységű medencét. Az egyik lakó jóvoltából még állvány is került, amiről ugrálni lehet akár, s ezt nemcsak a gyerekek teszik nagy előszeretettel.

Ki gondolná, hogy egy ilyen egyszerű lépés hány újabb, közösen megoldandó kérdést vet fel? Pedig hozta az új feladatokat bőven: a következő évben betonozni kellett a medence alapját. Történt ugyanis, hogy – közismert, Wekerle homokos talaja igen hamar hajlamos a sárképződésre – a közös pancsolás résztvevői hamar rájöttek, nem a legkellemesebb a szanaszét terjedő dágvány, bármily jól esik is a fürdőzés. Mit tegyenek? Először, ismerősök tanácsára, megpróbálták ásonyomnyi mélységben körülárkolni az alkalmatlanságot – kevés sikerrel. Újabb kupaktanács ült össze, az ismeretségi körből még egy profi „usződás” is megjelent, és elmondta: betonlapot kell létrehozni.

2007-ben ismét közösen láttak neki az

új feladatnak: kezdődhetett a betonozás. A felsorakoztatott alapanyagok, a homok, a sóder mellett ismét víg közösségi élet zajlott. Míg a férfiak a sóder- és homokkupacokkal küzdöttek, főtt a gulyás, kitűnő volt a hangulat. S már adódott is az újabb vállalkozás: kiderült, ennyi ember számára még a meglévő két nagy bogrács is kevésnek bizonyul, így aztán közösen kellett megvenni a közös főzőcskézésekhez azóta is jól beváló, hatalmas edényt.

A medence fenntartásához havonta befizetett, kisebb összeggel járulnak hozzá a családok. Mindenki, az újabban ott lakókkal együtt, korrektül fizeti a részét, így korszerű homokszűrőt tudtak venni a korábbi „gagyí kínai” megoldás helyett.

Jóból is megárt a sok: előbb-utóbb azt is szabályozni kellett, hogy a kívülről jöttek közül egyszerre hányan, vagy egy nagyobb társaság tagjai meddig lehetnek a vízben, az ugyanis nem mehet a végtelenségig, hogy valakinek a pereputtya betölti a fél medencét, míg mások udvariasan várakoznak a hőségben. Szerencsére ez sem vezetett sűrűlódáshoz, a kellően határozott fellépés pedig sokszor segít, hiszen a vita ki sem alakul.

Komoly közös feladat a 60 köbméter víz tisztítása, s a takarékos bánásmód: a locsolóvízhez elkülönített vízóra számláján osztoznak az érintettek. A sokszor részletekbe menő pontosságot igénylő szervezés a közös képviselő feladatait gazdagítja, bár a lakótársak mindent megtesznek, hogy minél több tennivalót levegyenek a válláról. Télen sem unatkoznak, ottjártunkkor éppen a szokatlan méretű műtárgy téli tárolására varrt, hatalmas zsák elkészítése volt a téma.

S ha már van közös medence, miért ne legyen mindenki által használható pingpongasztal? Azon a nyáron kezdődtek az éjszakáig tartó, szó szerint házi bajnokságok, hepajjal, viccmeséléssel. (Jellemző társadalmunk gyászos mentális állapotára, hogy más házak lakói rögtön szóvá is tették: ez nem nyilvános strand, és zavarja őket a vidám emberek áthallatszó, éjszakába nyúló vidámsága, nevetgélése.) A lapunknak nyilatkozó Éva, Mari és Kati egy emberként említi azt a japán fiatalasszonyt, aki egy ideig körükben élt, és lenyűgözte ez a közösségi élet – sokkal jobban, mint magyar férjét.

A társaság azóta változott, sajnos elköltözött a „viccmester”, aki tíztől hajnali egyig képes volt annyi viccet mesélni, hogy az őt a közös éjszakázáson szívesen hallgató szomszédoknak fáj az oldaluk a nevetéstől. Az új beköltözőket viszont már kész játékszabályok fogadták, s a házbeliek úgy döntöttek, a kialakult kereteken lehetőleg nem változtatnának.

Az egybenyitott kert valódi kis közös-
séget formált, és ez messze nem merül ki a
fürdőzésben, hiszen volt olyan szilveszter,
amikor három család együtt ment el tán-
colni, vigadni. Az új esztendő köszöntésére
már a közös kertben is sor került: az akkor
itt lakó japán hölgy jóvoltából érdekes,
ismeretlen formájú tűzijátékokban is gyö-
nyörködhetek.

Hogy a kertet minden évszakban élvez-
hessék, hintát is sikerült beszerezniük, s a
felvételek tanúsága szerint itt is sor kerülhet
arra, hogy szabályozni kelljen, ne ugorjon
bele egyszerre mindenki, a kerti alkalma-
tosság ugyanis igen népszerűnek tűnik.

A wekerlei kertek egybenyitása más há-
zaknál is felmerült már, sőt az építészek
eredeti szándéka magában foglalja a közös
belső tér használatát, s a szűnik haszná-
lata rendre neuralgikus pont volt. Sokan
ragaszkodnak rögeszmésen tyúkólra em-

lékeztető tákolmányukhoz, melyek a mai
napig elcsúfítják a helyi városképet. Jelen
esetben is fölmerült: hol tartsák a közös
kerthez szükséges eszközöket, szerszámo-
kat? Szerencsére az egyik lakó felajánlotta
fáskamráját, melyre nem volt szüksége. Az
épületet a közös pénzből felújították. Az
összefogás erejét és hatékonyságát mutatja,
hogy két nap alatt az épület lefedésével
együtt kész voltak a munkálatokkal.

Senki nem gondolná, hogy a közös beru-
házásokhoz mennyi pénz megteremtődik
néhány ügyes, közös elgondolásból. Az,
hogy szelektíven gyűjtik a szemetet, a velük
kapcsolatban lévő vállalkozóval kötött meg-
állapodás jóvoltából komoly megtakarítást
jelent, s ezt az összeget később visszafor-
gathatják közös kiadásaikba. Meg is vették
a közös fűnyírót, gondolva az elkövetkező
nyarakra.

Udvardy Zoltán

Bizonyítottan szerethető városnegyedben élünk!

Fotó: Toldy Miklós

Az Urbanista és az Otthontérkép blog által
indított, 2 hónapig tartó Városnegyed-
bajnokság négyes döntőjében a második
helyen végzett Wekerletelep (800 lájk).

Első helyezett a József Attila-lakótelep
(904 lájkkal), utánunk következik Belső-
Újlipótváros (330 lájkkal), majd Németvölgy
(241 lájkkal).

Az idén először induló bajnokság lényege
az volt, kideríteni, melyek fővárosunk leg-
szerethetőbb városrészei. Zubreczki Dávid-
tól, az Urbanista bloggerétől megtudtuk,
hogy a városnegyedeket nagyjából 10–20
ezres lélekszámú területekre osztották fel,
majd négyes továbbjutós rendszerben –
akár egy focibajnokságon – versenyeztették
meg. Összesen 16 településrész indult a
játékban, az első összetűzésben Wekerlelénk

Belső-Ferencvárossal, a másodikban
Szentimrevárossal küzdött meg, hogy a
végső négyes döntőből „ezüstérmesként”
kerüljön ki. A mérkőzéseket a Facebook
oldalán tartották, és tetszésnyilvánítás
útján dőlt el, hogy melyik városnegyed
jut a következő fordulóra. A négy döntős
városrész nagyon különbözik egymástól, de
a versenyből egyértelműen kiderül, hogy
lakói számára mennyire fontos az épített
és a természeti környezeten kívül az élénk
közösségi élet összetartó ereje. Gratulálunk
a szomszédos József Attila-lakótelepnek az
első helyezésért!

Kísérj minket figyelemmel te is a Facebook
Wekerletelep oldalán: <http://www.facebook.com/Wekerletelep?ref=ts&fref=ts>

Szilágyi Szabina

Wekerletelepi fák

Elbeszélgettem a wekerlei fákkal.
Okosabbak mint, ki alattuk felnő.
Lehet, hogy ők hívtak emlékezni, sírni
Magukhoz. Tán éppen eljött az idő?

Mert a fákból bízunk:
Nem beszélnek. Néznek.
Hidd el: a fák mindig
mindent megfigyelnek.

Kosztolányi régen lelőtte a poént,
Pedig szívem mondja: „Erről írni kell!”
A megvénült fákról, s lombokról fölöttem.
Képek így, nyom nélkül, nem mehetnek
el!

Hogyha költő lennék, szégyenkeznék érte,
Hogy fejemben kelt hasonló gondolat,
De most én is írok fákról. Megérdemlik.
Arany is ült gyakran nagy tölgyfa alatt.

Válassz ki egy utcát (már aszfalt borítja),
Lépted épphogy hallik a lombok alatt.
Elképzeled, pont itt, hogy futottál egykor,
Mint a többi srác, ki köröttem szaladt.

Mert ahol az utca szürke házhoz ér el,
Ahol megtanultad, hányszor egy az egy,
Iskoládat látod. Igen, ott nőttél fel.
Ott voltál te gyermek, igen: kisgyerek!

Voltál bizony, voltál öregem, s ma nézed,
Hogy néznek ki most a süldő emberek.
Gyerekek, kik éppúgy, mint te most itt
sétálsz,
Bandukolnak majd itt: fáradt öregek.

Ne szégyenkezz, menj csak, s dőlj nyugodtan
hozzá
Egyikéhez itt a sokat tudó fáknak.
Pihenj, nincs más dolgod, fűjd ki magad
bátran.
Ezek a fák sokkal különbet is látnak.

Ilyen lett a legtöbb: van sok ilyen utca.
Fölöttem a lombok még nem szemfödők,
De készülj fel az útra, gondold néha vissza,
Sétáltál itt már más is, voltak más idők.

Nem valami olcsó nosztalgia családja
Szemedbe a könnyet. Töröld le és kész!
Emlékek és évek ezért nem gúnyolnak,
Hűséggel követnek, akár merre mész.

Hiszen nem az elmúlt ifjúságért hullnak,
Mit érnek a könnyek, ha majd meghalunk?
Egész életünkben a holnapot vártuk,
M'ért kívánnánk vissza amin túl vagyunk?
Ha még bírod szusszal, indulj el most
vissza,
Széles út vár, s vágat sok modern szekér.
Ott is vannak fák, átintegtenek erre,
Az Üllői út itt a Wekerlehez ér...

Maróti László (alias PiaNista),
Svédországban élő, egykor a kispiacnál a
Pannónia úton lakó wekerlei verse

Lakossági tájékoztató a Speciális Szabályozási Terv (SSZT) módosításáról

Október 18-án 17 órakor a Deák Gimnáziumban tartotta a Főépítési Iroda az SSZT tervezett módosításáról szóló tájékoztatóját. Fórumnak nem is igazán lehetett nevezni az összejövetelt, mert annak hírverése csapnivaló volt; többek között arra nem kapott meghívást a Wekerle egyik önkormányzati képviselője sem.

Az esemény Gyulai István főépítész beszámolójával kezdődött. Arról tájékoztatta a megjelent érdeklődőket, hogy az elmúlt időszakban hatalmas előrelépés történt Wekerlén az építészeti értékek védelmével kapcsolatban. Elmesélte azt is, hogy a korábbi helyi szabályozási tervek készítésébe külföldi szakértőket is bevontak. A mostani szabályozási terv előkészítése során a Főépítési Iroda két munkatársa hónapokon keresztül heti négy órában várta a Társaskörben a lakosság véleményét. Végül közölte, hogy személy szerint ő elégedett a mostani előterjesztéssel.

A hozzászólók egy része konkrét kérdéseire szeretett volna választ kapni, ám ezeket a főépítész elhárította azzal, hogy ezek nem ennek a mostani tájékoztatónak a témái.

Van der Lek Dániel azt kérte számon, hogy az Energhatékony Wekerle Projekt-csoport (EWP) által kidolgozott 13 pont miért nincs benne az anyagban. Elmondta, hogy előterjesztésük háttérében komoly közvélemény-kutatás és szakértői munka áll, s javaslataikat még januárban átadták a főépítésznek.

A főépítész válaszában kifejtette, hogy az EWP által kidolgozott pontok eleinte benne voltak a tervezetben, ám hozzá olyan információk jutottak el, miszerint ezekben nincs konszenzus a Wekerlei Társaskörben. Ezért aztán végül is kisserkesztette belőle.

Somló Judit, a Társaskör elnöke azt válaszolta erre, hogy a Wekerlei Építészklub a 13 pontból mindössze eggyel nem értett egyet; ez nem indokolja azt, hogy az összes felvetést figyelmen kívül hagyják.

Ékes Gábor, alpolgármester nyilvánosan tette fel a kérdést a főépítésznek: „Igaz-e, hogy a rendelettervezet kidolgozásával a Hivatal elkésett, így mulasztásos törvénysértést követ el?” Gyulai István válaszában megerősítette ezt. Az alpolgármester ezután annak a véleményének adott hangot, hogy a most előterjesztett rendelettervezet nem elégíti ki a törvény által előírt módosítás tartalmi követelményét.

Molnár László, wekerlei építész a tervezett rendelet érthetetlen jogi nyelvezetének ellensúlyozására azt ajánlotta, hogy az anyagnak legyen tervrajz-melléklete. Ez mindenki számára érthető és nem lehet félremagyarázni. (Ez – amúgy – követelményi előírás is.)

„A kezdetektől hangsúlyoztuk a rendelet módosításának fontosságát, mely az elmúlt évek tapasztalatainak figyelembevételével kell pontosítani” – mondta el Somló Judit, a Társaskör Építészklubjának nevében. „Az új szabályozás alapja csak egy pontos, az eredeti műszaki tartalmat tartalmazó, az eredeti állapotot dokumentáló szabályozás lehetett volna. Hiszen csak ennek alapján lehet pontos szabályozást alkotni. Hosszú távon ez érvényesíthető is lenne. A Wekerlei Társaskör sokat tett annak érdekében, hogy a tervezet-módosítás szakmailag elő legyen készítve. A pontos szabályozás alapjaként a 2010-ben elkészítette az Építészeti kézikönyvet; 2012-ben pedig a fenntarthatósági vizsgálatok eredményeként kiadta az Energhatékony Wekerle tanulmányt. Az anyagokat átadta a főépítészt úrnak, amelyeket a Főépítési Iroda eddig semmilyen módon nem vett figyelembe. Pedig az ezeket az eredményeket is tartalmazó kritériumok elengedhetetlen előírásai lennének az új szabályozásnak. Az előkészítő munkának teljes körű elvégzése ismét elmaradt, vesztesei pedig mi wekerleiek, és – várhatóan – épített környezetünk. Tény, hogy vannak olyan pontok a tervezetben, amelyekben konszenzus alakult ki a tárgyaló felek között. De van olyan pont is, ami ellentétes a wekerlei és más szakmai fórumok véleményével; sok pedig teljesen kimaradt. Véleményünk szerint maga a hivatal a legfőbb akadályozója az értékvédelemnek!”

Somló Judit felszólalásában elmondta azt is, hogy a Wekerlei Társaskör és a Wekerlei Építészklub – mint a módosítás folyamatába bevont szakmai, társadalmi partner – a szövegben forgó rendelet tervezetét alkalmatlannak ítéli, és annak elfogadását nem tanácsolja. Véleményét négy pontban indokolta. Javasolta, hogy a Hivatal – valamennyi szakmai és társadalmi szervezet véleményét tiszteletben tartva – álljon el az erőszakolt rendelet-módosítástól. Vagy pedig minimálisan módosítsa és egészítse ki a javaslatot a WTE által előkészített pontokkal, de adjon garanciát arra, hogy a 2013-as évben elvégzi a KVSZ (Kerületi Városrendezési és Építési Szabályzat) és az SSZT átgondolt, koncepciózus, minden álléklatter kiterjedő módosítását, egyeztetve az érdekelt felekkel. Jelezte, hogy a Társaskör ezt a levelet elküldte a polgármesternek és az illetékeseknek – olvasható a www.wekerletelep.hu honlapon.

Romhányi András, a Magyar Kollégium (mint wekerlei civil szervezet) nevében nem osztotta a főépítészt derűlátását, és erősen kritizálta a tervezetnek mind az előkészítését, mind a tartalmát. Szerinte a telep építészeti értékei az elmúlt 20 esztendőben, főépítész úr regnálása alatt többen romlottak, mint azelőtt összesen. A szabálytalanságokat sok esetben

maga az önkormányzat követte el, főépítész asszisztálásával.

Ha az SSZT-tervezetbe csak azon részeket szerkesztették volna bele, amiben konszenzus jött létre, akkor az most szinte üres lenne, hiszen a jelen anyag a Főépítési Iroda egyoldalú deklarációja, a civil és szakmai szervezetek annak csak kis részével értettek egyet. Valójában nem valósult meg sem a lakossági, sem a szakmai egyeztetés.

Bár a program indulásakor az Iroda felajánlotta a Társaskörnek az együttműködést a propagandamunkában, ám már az első megbeszélésen kiderült, hogy itt semmiféle egyeztetésről nem lesz szó, a Főépítési Iroda – részben a pénzhíányra hivatkozva; részben saját, korábbi kinyilatkoztató stílusát követve – csak akkor fogja figyelembe venni a civil szervezetek véleményét, ha azok eleve egyeznek az ő elképzeléseivel. A Társaskör februárban hiába hívta fel a figyelmet arra, hogy ez nem járható út, javaslatai süket fülekre találtak, együttműködési szándékát nem vették figyelembe. Így aztán a több hónapos közvélemény-kutatás eredményeként az Iroda munkatársainak mindössze 40 wekerlei lakost sikerült megszólítani. Ez az eredménytelenség a pozícióból való igazgatás és a hibás kommunikációs munka következménye.

Most is, mint minden hasonló esetben, az illetékesek arra hivatkoznak, hogy nincs pénz, nincs elegendő idő. Szerinte mindig arra van pénz, amire akarnak (más, esetleg sokkal kevésbé fontos és drágább ügyre éppen van); s esetünkben – a program lévén januárban indult – időhiányra sem lehet hivatkozni. Ugyanakkor a Hivatal nemcsak mulasztásos törvénysértést követett el, de elégtelen volt a lakossági egyeztetés is. Lassú munkához idő kell!

Száma nyilvánvaló, hogy a Társaskör a mostani előterjesztéssel kapcsolatban hiába fogalmazta meg és küldte el írásos elutasító véleményét, a tervezetnek ellenére el fogják fogadni. Ezt nevezik demokrácia-deficitnek.

A Hivatal két évtizede tologatja maga előtt ezt a problémát, de nem tudja megoldani. Pedig az eljárásrend nyilvánvaló! Időt kell hagyni a lakossági egyeztetésre; a szakmai és érdekvédelmi szervezetekkel együttműködve, közösen végre jó rendeletet kell kidolgozni; ezt megfelelő propagandamunkával terjesztetni a lakosság körében; ellenőrizni a végrehajtást, és ha kell, büntetni.

Ehhez azonban a Hivatalnak ki kellene lépni elefántcsonttoronyából, a civil szervezeteket partnernek tekinteni, s velük valódi együttműködést kialakítani. Romhányi András a maga részéről felajánlotta partneri segítségét.

Végül az alpolgármester és főépítész megerősítették, hogy 2013-ban ismét napirendre tűzik az SSZT módosításának ügyét. Bízunk abban, hogy az önkormányzat ezúttal pénzt is rendel a feladat ellátásához.

A tájékoztatót követően a főépítész elégedetten nyilatkozott a Kispest TV-nek az elvégzett munkáról.

Romhányi András

Termőre fordulhat az almavirág

Az eredeti elképzelés szerint a Wekerletelep, mint önálló település a világ struktúráját képezte le. Alá- és fölérendeltségi viszonyoknak megfelelően, a hierarchikus rend szerint épültek az utak, a terek és lakóházak, ezáltal a városszerkezetben különféle csomópontok alakultak ki.

A legjelentősebb hangsúlyt a centrumban lévő Kós Károly tér kapta, melyet a telep négy csomóponti részén kisebb terek vesznek körbe. Ezek a kisebb terek súlyponti részekben helyezkednek el és ennek megfelelően lettek (volna) kialakítva.

Az első világháború kitérőse megakadályozta ennek a nagyszabású tervnek teljes, mindenre

ba, ami a Wekerletelep építésének befejezését jelenti.

Ez természetesen nem új lakóépületek építését, vagy a meglévő városszerkezet megváltoztatását jelenti, hanem azt, hogy az eredeti elképzeléseknek megfelelően a mai igényekkel kiegészítve az alközpontoknak gondolt kisebb terek kialakítását is megvalósítsuk.

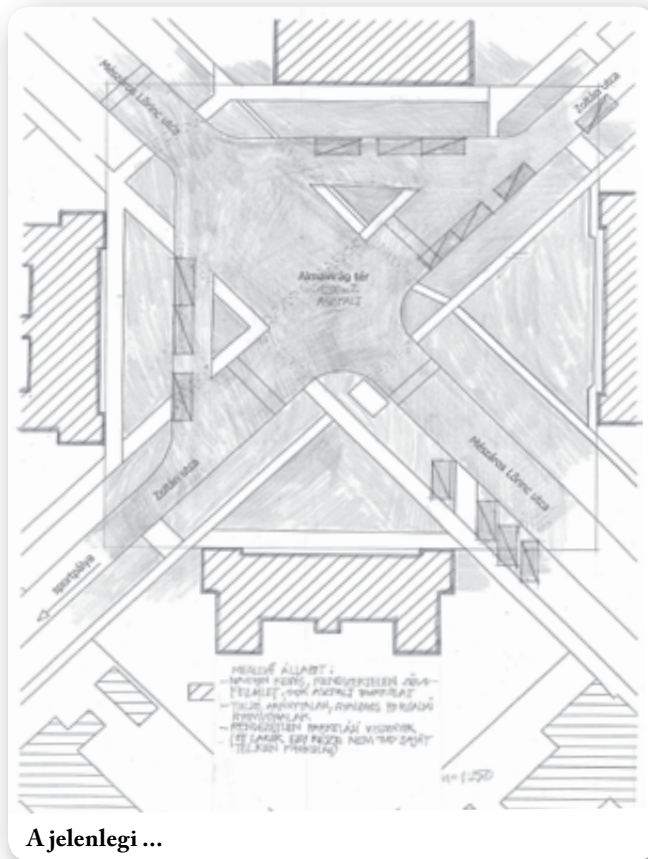
A Társaskör és az Önkormányzat ebbe az irányba már korábban is tett lépéseket, – két nagyobb és két kisebb teret (Bárczy István és Győri Ottmár tér, Hársfavirág és Eperfa tér) felújított és használható állapotúra hozott.

Úgy gondoljuk az igazi nagy feladat, a Kós Károly tér felújítása sikeresen lezajlott és az itt

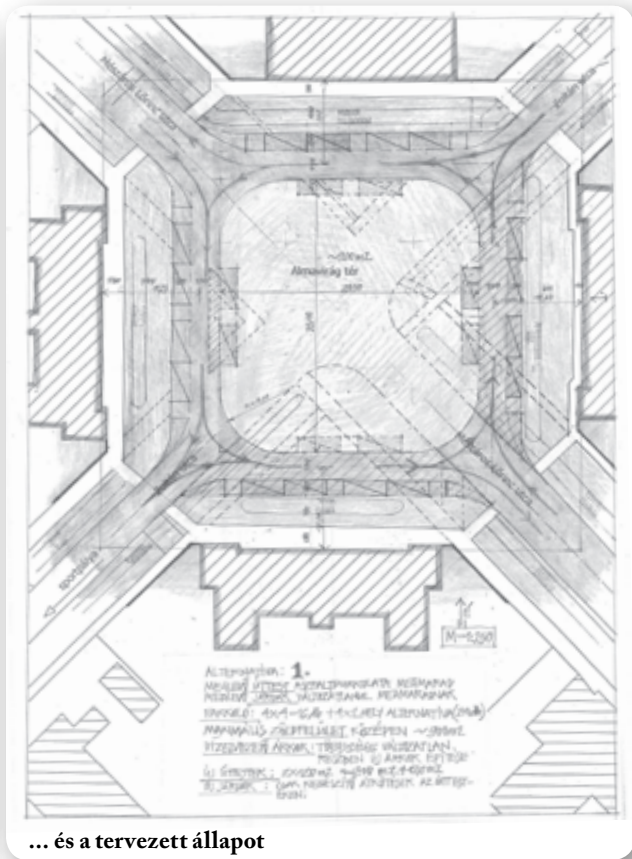
és közösségi tervezési napon sok ötlet elhangzott. Az igények között nagy hangsúlyt kapott a közlekedés és a parkolás megoldása, a minél nagyobb zöldfelület és az esővíz-hasznosítás. Konceptiótervünk ezeket az eredményeket összegezve készít el, megteremtve a rendezett közlekedést, a parkosított területet sok zölddel, megfelelő parkolási lehetőségeket kialakítva.

Egy rendkívüli lehetőséget kihasználva – a Nemzeti Kulturális Alap pályázatán elnyert támogatással – mindez most meg is valósítható. Ez a pályázat kimondottan a védett építészeti környezetben lévő közterületek felújítását segíti.

A segíts magadon és az Isten is megsegít népi bölcsesség igazságát is meg kell tapasztalni, ami a támogatás feltételeként az önerőt jelöli meg. Az Önkormányzat ebben az esetben is biztosította a Társaskört, mint pályázót és lebonyolítót anyagi

A jelenlegi ...

... és a tervezett állapot

kiterjedő megvalósítását. A tragédiát növelte az ország feldarabolása, mely további erőforrásoktól fosztotta meg az itt élő embereket.

A világháború és a Trianon utáni helyzet csak azt tette lehetővé, hogy a lakóházak építésének egy részét befejezzék, de az egyéb, a telep végleges kerek egész voltát igazoló munkák már nem készültek el – intézmények egy része, utak, terek stb.

Mindig a csipetnyi só, az i-re feltett pont hiányzik a teljesség érzésének megéléséhez.

Ez az állapot a mai időkig megmaradt. A telep 100 éves fennállásának évfordulója remek alkalmat adott arra, hogy átgondoljuk a további teendőket és lépéseket tegyünk abba az irány-

ba, ahol igen nagy örömmel és megelégedettséggel használják a teret.

Ezt a gondolatsort követve az Almavirág tér (eredetileg Apafi tér), mint kis alközpont jelenlegi igen zavaros, sem-sem állapotát megszüntetendő, az eredeti elképzelést szeretnénk megépíteni. Jelenleg sem nem tér zöldfelülettel, sem nem útkereszteződés, sem nem körforgalom. A közlekedés rendezetlen, rosszak a parkolási lehetőségek, nagy a kihasználatlan aszfaltozott felület. A tér látványa azt az érzetet közvetíti, hogy nem tudtuk mit akarunk.

A tér felújításának gondolatával már korábban elkezdünk foglalkozni a Társaskörben. A 2011 októberében megrendezett lakossági fórumon

támogatásáról, mivel a tervet elfogadhatónak, de legfőképpen finanszírozhatónak találja.

És hogy milyen lesz az almafa termése? A sikeres megvalósításnak sok feltétele van, ami az ott élők és a többi wekerletelepi polgár tevőleges közreműködését is jelentheti. További lakossági egyeztetések során szeretnénk a végleges tervet elkészíteni és január végéig benyújtani az NKA-hoz, mely előfeltétele a pályázat további támogatásának.

Ha véghez visszük tervünket és befejezzük őseink tiszta szívvel és józan ésszel átgondolt megoldásait, akkor méltóak leszünk arra az örökségre, amit ránk hagytak.

Molnár László, WTE Építészklub

Akinek az iskola tényleg a második otthona...

Reggelenként, még jóval a becsengetés előtt egy szokványos kép tárul elém: gyerekek szülei kezét fogva igyekeznek a nagy kapu felé. Van köztük egy kislány, aki időközben felnőtt, s az iskolapad helyett már a katedrát koptatja. Édesanyjába karolva még mindig együtt mennek el az iskola kapujáig...

Kocsis Andrásné, azaz Piroska néni közismertségnek örvend Wekerlén, hiszen itt született, itt nőtt fel, s itt él tanítói hivatásának immár 30 esztendeje a Kós Károly Általános Iskolában.

A kerek jubileum alkalmából kérdezgetem.

Jedlőczki Berta: *Tősgyökeres wekerlei vagy. Milyen erős gyökerek kötnek ehhez a helyhez?*

Kocsis Piroska: Nagypapám a háború alatt Jászapátiból került Wekerlére, a MÁV-nál mozdonyvezetőként alkalmazták. A nagymamám édesanyjammal és az öccsével később költözött utána. A Zalaegerszeg utcában kaptak bérleményt. Én 1959-ben születtem, a Bercsényi utcában nőttem fel. Óvodába a Dobó Katica utcába jártam. Az általános iskolát (1965–73) a III. sz., a mai Kós Károly iskolában végeztem. Innen a Landler Jenő – jelenleg Deák – Gimnáziumba vezetett az utam. Érettségi után két évet dolgoztam. A Budapesti Tanítóképző Főiskolán 1982-ben szereztem diplomát. Szerencsére volt állás a Kósban, így ott folytathattam, ahol elkezdtem, de már tanító néniként.

JB: *Tulajdonképpen életutadon csak akkor tetted ki a lábad Wekerléről, amikor nagyon muszáj volt. Férjed is itt ismerted meg?*

KP: Férjem osztálytársam volt hajdanán a kispesti gimnáziumban. Ő fizika, én matematika tagozaton tanultam. Azóta tart a szerelem...

JB: *A házasságod is Wekerléhez köt.*

KP: Igen, a nagymama házának tetőtérében éltünk ifjú házasként. Itt indult közös életünk. Később a Zalaegerszeg utcába költöztünk. Egész családdal erősen kötődünk Wekerletelephez. Férjemmel wekerlei önkéntesek vagyunk. Nagyszerű barátokra leltünk. Szeretünk ezért a közösségért dolgozni. Van egy 23 éves fiam, aki főiskolára jár, félállásban dolgozik, OKJ-s tanfolyamot végez és nagyon jó „gyerek”.

JB: *Miért lettél pedagógus? Mi vonzott a pályához? Volt-e példaképed?*

KP: Szerintem senki sem hiszi el, de nekem már egészen kiskoromban is az volt az álomom, hogy gyerekekkel foglalkozzam.

Először óvónő akartam lenni. Talán a gimnazista évek alatt érlelődött meg bennem, hogy inkább a tanítói pályát választom. Pedagógus példaképem akkor még nem volt. Inkább a hatalmas megfelelni vágyás munkált bennem. Magát, az egész hivatást csodáltam, és szerettem volna részese lenni. Lelkesítőnek, felemelőnek éreztem azt a fajta kihívást, hogy minden gyereket más, egyéni módon kell kezelni, segíteni, felkarolni. A hosszú szünet nem érdekelt. Alig vártam a nyár végét, hogy újra találkozhasak a tanítványaimmal. Itt feltétlenül meg kell említenem, hogy édesanyám és férjem segítségével nélkül nem tudtam volna ennyire kiteljesedni ezen a pályán. Köszönöm nekik.

JB: *Milyen szépségek, élmények tartanak ezen a pályán?*

Fotó: Katona Bori

KP: Kivételes helyzetben érzem magam. Visszakerülni abba az iskolába, ahol diák voltam. És reményeim szerint innen is fogok nyugdíjba menni. Amikor a Kósba kerültem, olyan kollégák vettek a szárnyaik alá, akik a hivatásukat magas szinten művelték. Nem voltak féltékenyek, mindenben segítettek. Különösen sokat tanulhattam Bognár Endrénétől, Anikó nénitől, aki épp az idén vehette át Kispesten ötvenéves jubileuma alkalmából az aranydiplomát. Személyisége, egész pedagógusi jelenléte számomra példaértékű volt. Szeretek a munkahelyemre bejárni, mert olyan igazi közösségbe megyek be minden reggel, ahol fel tudok tölteni. Egy összetartó nagy csapat vagyunk.

JB: *Három évtized alatt több száz gyerek nevelődött a kezed alatt. Sokat változtak az idők. Mit érzel könnyebbnek manapság – ha van ilyen?*

KP: Nincsenek könnyebbségek! Változik a nevelés. Az én elvárásaim és néhány szülő nevelési gyakorlata egyre távolabb esik. Azt

is nehézségként élem meg, hogy folyton változtatják, átdolgoztatják velünk a pedagógiai programokat, tanmeneteket. Nincs kifutási ideje az új dolgoknak. Szeretnénk sok programot, erdei iskolát szervezni, de ehhez pénz kellene. Egyre kevesebb a pályázati lehetőség. Ami mégis változatlanul „könnyű”: szeretni a gyerekeket. S talán ma már a szülőkkel könnyebben találom meg a megfelelő hangnemet. Az évtizedek munkája sok tapasztalatot értelt. Ennek köszönhetően a hátrányos helyzetű gyerekekkel való foglalkozás sem okoz akkora problémát, mint pályám kezdetén.

JB: *Hogyan tud ma egy pedagógus lépést tartani új követelményekkel, új kihívásokkal?*

KP: Szerintem a pedagógus társadalom állandóan alkalmazkodik. Tanfolyamokra, továbbképzésekre járunk. A jobb felkészüléshez különböző forrásokat használunk, olvasunk, interneten keresgélünk. Az igazgatónk érdekes, a kor igényeihez igazodó előadásokat szervez számunkra. Kollégáimmal olyanok vagyunk, mint egyfajta önképzőkör. Ha egyikünk valamire rátalál vagy bekapcsolódik valami új dologba, megosztja a többiekkel. Álomom (mielőtt még nyugdíjba megyek): szeretném, ha lenne az osztályomban egy interaktív tábla, s hogy azt megfelelő módon tudjam használni. Ezáltal korszerű ismereteket tudjak diákjaimnak nyújtani.

JB: *Mi az, amit 20–30 év távlatából átmentenél a mai iskola-rendszer számára?*

KP: A gondos szülőket.

JB: *Van-e olyan tanítási módszer, amire esküszöl?*

KP: Ha most nagyon konkrétan kellene lennem, kiemelném a hangösszevonást a Tolnay-módszerből. Valójában egy módszerre, tankönyvre sem esküszöm. A hosszú tanévek során összegyűlnek a tapasztalatok, ötletek, s ami az egyéniségemnek megfelel, amit leginkább a magaménak érzek, s amit legjobban a kapott gyerekcsoaphoz tudok igazítani, aszerint tanítok.

JB: *Visszanézve felutadrol, milyen pedagógiai ars poeticát fogalmaznál meg?*

KP: Azt szoktam mondani a szülőknek, akkor válasszanak engem gyermekük tanítójának, ha elfogadnak és nem az „ellenségüknek” tartanak. Hiszen közös célunk a gyermekük nevelése. Ha nem érzem a bizalmukat, nem tudok jó munkát végezni.

JB: *Tudsz-e szolgálni emlékezetes történettel, anekdotával?*

KP: Van egy történetem pályakezdő ko-

romból, amikor is elhagytam egy gyereket. Osztálykirándulásból hazafelé jövet a metróról leszálltunk a Határ útnál. Az egyik gyerek véletlenül fönn maradt a járművön. Hála Istennek egy bácsi hazavitte, miközben én mit sem sejtettem a dolgról. Csak a következő tanítási napon értesültem a történetkről. A szülők nem szóltak egy árva szót sem. Nem szívesen emlékszem vissza erre az esetre, de nem tudom elfelejteni.

Tudok róla, hogy Piroska több pályakezdő

főiskolás hospitálását is vállalta, gyakorlati tanulmányait segítette. Erről is faggatnám egy kicsit, amikor a dolgozószoza falán régi fotók közt egy bekeretezett kis levélkét pillantok meg:

Kedves Piroska „néni”!
Nagyon köszönöm, hogy ilyen sokat segítettél önzetlenül. Ezalatt a tíz hét alatt nagyon sokat tanultam Tőled. Örülök, hogy a sors Veled

hozott össze. A legszebb hivatás a miénk. Szerencsés, aki hivatásának élhet. A Te kezed alatt piciny magok igazi termést hoznak. Remélem, minél több kis mag kerül hozzád!

Köszönöm:
Dani „bácsi”

Nincs több kérdésem. Az üzenet önmagáért beszél...

Jedlőczki Berta

Színjátszók a Pannóniában

A Pannónia Általános Iskolában évek óta nagy sikerrel működik a Janus Színjátszó Csoport, melynek alsó- és felső tagozatos diákjai nemcsak az iskolai rendezvényeken (karácsony, március 15., évzáró) jeleskednek, hanem a különböző színjátszó fesztiválokon is kimagasló eredményekkel büszkélkedhetnek.

A Weöres Sándor Színjátszó Fesztiválról több alkalommal is arany minősítéssel tértek haza, a Kinder Tojás Fesztiválon is többször végeztek az első helyen, ezzel táborozást nyertek.

Kiemelten fontosnak tartjuk, hogy minél többen részt tudjanak venni a színjátszó szakkörök munkájában, hisz a gyermekszínjátszás célja

nem az, hogy színészeket képezzünk, hanem hogy a gyerekek megismerjék önmagukat, az őket körülvevő világot, meg tudják fogalmazni gondolataikat, megtapasztalják a közösség alkotóerejét, az összetartozás örömet. Ezáltal magabiztosabbá, nyitottabbá válnak.

A fenti cél érdekében a tavalyi tanév során az iskola 12 pedagógusa végezte el a Magyar Drámapedagógiai Társaság akkreditált tanfolyamát és szerezte meg a Gyermekek színjátszó-rendező végzettséget, így már 13 pedagógus rendelkezik a megfelelő szakképesítéssel.

A 2012/2013-as tanévtől kezdődően az iskola alsó tagozatán minden osztályban lehetőséget biztosítunk a gyermekeknek arra, hogy részt vehessenek a Janus Színjátszó Csoport Janus-ka színjátszó szakkörén. Az év elején hét osztályban kezdtük meg a foglalkozásokat, melynek népszerűsége még minket is meglepett. A több mint 200 alsó tagozatos diák közül közel 150 jár a Janus-ka színjátszószakkörökre.

Azok az ügyes és lelkes gyerekek, akik a felső tagozaton is folytatni akarják a színjátszást, bekerülnek a nagyok színjátszó körébe, a Janus Színjátszó Csoportba.

Gregor Márta, Gáber Andrea

Összefogásban az erő – a Tarka-barka Óvoda felújítása

Áll a Dobó Katica utcában egy öreg-öreg óvoda, hasonló, mint a többi környékbéli oktatási intézmény... Azaz csak majdnem hasonló. Mert az ide járó gyerekek szülei, az óvoda vezetője és az óvoda dolgozói nem bírták már tovább nézni az imitt-amott málladozó vakolatot, a nem megfelelően záródó és rosszul szigetelt ajtókat, ablakokat, és úgy döntöttek, lesz ami lesz, belevágnak egy, a nyílászárók helyreállítását is magába foglaló homlokzati felújításba.

A döntés meghozatala könnyen ment, csak a megvalósítás vált bonyolulttá. Az egész folyamat véghezvitele több mint egy évig tartott, ennek ellenére a felújítók csapata kemény munkával, segítő támogatással sikeresen vette az akadályokat. Bebizonyították, hogy nagy erő rejlik az összefogásban, és ez év szeptemberére sikerült újrafesteni a homlokzatot és felújítani

a nyílászárók döntő többségét. Igaz, végső terveiket nagyban befolyásolja az idő és a pénz hiánya, de reményeik szerint az óvoda még különlegesebbé válik az itt lévő, energiával teli dolgozói és szülői csapat együttműködésével. Támogatásokat, segítő szándékú felajánlásokat még mindig szívesen fogadnak, hiszen lenne még felújítandó lehetőség, bővíthető elképzelés az óvoda falai között.

A lábazat felújítása is megtörtént az önkormányzat részéről november közepére, így 100. születésnapjára teljes pompájában készülhet az óvoda. Köszönet mindazoknak, akik energiájukkal, szellemi kapacitásukkal, anyagi forrásaikkal támogatták az óvoda megszüpülésének projektjét, továbbá idejüket és energiájukat nem kímélve dolgoztak a szabadidejükben, hogy az óvoda megújult kontosben fogadja nap mint nap gyerekeiket!

Foto: Benczúr Péter

További részletek honlapunkon: <http://wekerletelep.hu/tarka-barka-ovoda-felujitasi-munkalatai-1-resz>.

Parragh-Danó Mónika

Uszodás Pista bácsi

Minden történetről tudjuk, hogy ha elkezdődik, akkor véget is ér! Azt viszont nem tudjuk, hogy milyen érzésekkel tölti meg a lelkünket. Hagy-e nyomot bennünk, megdobogtatja-e a szívünket, megmelenget-e minket.

A Wekerlei Tanuszodában is véget ért egy történet. 1980-ban kezdődött, amikor Bajczár István földrajz-testnevelés szakos tanár odakerült edzősködni. Az akkori III-as

kor rendkívül boldog volt ettől a tényről.

Állt az uszoda előtt, jöttek a gyerekek, messziről kiabáltak Neki, Ő pedig ezekkel a szavakkal fogadta őket: „Benneteket vártalak!” Ettől nagyon boldog volt az úszni igyekvő gyereksereg.

Mikor sírva jött be egy-egy lurkó, Pista bácsi azt mondta neki: „Mondd meg anyának, hogy amikor bepakolja Neked az úszófelszerelésedet, akkor a sírást ne rakja be!”

1986. január

Foto: Földvári Iván

iskola tanuszodájában kezdett foglalkozni a wekerlei gyerekekkel. Azóta eltelt 32 év! Idén szeptemberben nyugdíjasként köszöntötte a tanévet. Mi is történt 32 év alatt? Ennyi idő alatt már a nála tanuló gyerekek gyerekeit is megtaníthatta úszni.

Az egyik év nyarán a nyári tábor ideje alatt bejött az uszodába egy 30 év körüli hölgy. Pista bácsi megkérdezte, hogy: „Miben tudok segíteni?” A hölgy mosolygott, rámutatott a tábor hirdető plakátra (ahol régi uszodás képek is szerepeltek), azon egy 5 év körüli kislányra, és azt mondta: „Ez a kislány én vagyok!” Nagy örömmel köszöntötték egymást, és azonnal röpködtek a közös emlékek. Pista bácsi erre a csoportra is emlékezett, és azonnal volt közös téma 25 év távlatában.

Sokszor, több év elteltével, ha bejöttek meglátogatni, az úszósapkáról azonosította be a tanítványait, hihetetlen „munkamemóriával”.

Számtalan olyan nagyszülő jött hozzá vissza, akinek a gyerekeit is és az unokáját is Ő tanította meg úszni. Mikor erre a tényre rácsodálkoztak, Ő csak annyit mondott: „Ez nem érdem, ez állapot!” Úgyanak-

A gyerekek egyszer találós kérdést játszottak! A feladvány így hangzott: „Kicsit kicsi, de nem nagy, vízben él és »bajszos«?” A megfejtés pedig így: „Pista bácsi!”

Szigorú következetessége arra az egyetlen célra irányult, hogy minden hozzá járó gyerek megtanuljon úszni! Mikor a szülők azt kérdezték Tőle, hogy: „... és megtanul a gyermekem úszni?” Ő csak azt válaszolta: „Csak az nem tanul meg úszni, aki nem jön el.” A kicsiknek, akiknek nem ért le a lábuk a medencében, olyan öveket készített saját kezűleg, ami az úszásban nem akadályozza

őket, de segít a vízfelszínen maradni. Szerette a munkáját és fáradhatatlanul ment a vízbe nap mint nap, hogy segítsen, hogy ott legyen. Rengeteg mosolyt kapott a gyerekektől és mindennap új élményeket.

Pista bácsi megtanította a gyerekeket úszni, azok pedig cserében fiatalon, tetterősen és vidáman tartották Őt.

Bajczár István része lett a Wekerlének. Szinte nincs olyan wekerlei, akinek ne tanította volna a gyerekeit, unokáját, rokonát vagy éppen őt magát. Ismeri a hentes, az újságos, a pedagógus, a zöldséges és... még sorolhatnánk. Tud úszni, vagy nem, de ismeri. 32 éven keresztül minden csengetéssel elindult Ő is, és állt a vízben azzal a céllal, hogy szeressék a sportot, mozogjanak, tanuljanak meg úszni. Ő csak az alapokat adta az úszáshoz, de az volt az elve, hogy: „Jó és biztos alap nélkül nem lehet építkezni!” Nagyon örült minden olyan tanítványának, aki az úszást folytatta, és kisebb vagy nagyobb eredménnyel, de a sport az élete részévé vált. Hitt a sport személyiségfejlesztő erejében, és számtalan gyermek ezt be is bizonyította Neki. 32 éven keresztül mindennap ott volt, és tette a dolgát. Szívesen, jókedvűen járt dolgozni, és nem érezte munkának. Azt mondta magáról, hogy: „Boldog lehet az az ember, akinek a munkája a hobbija!” Ő az a boldog ember!

A kezdetek óta számtalan változás történt az uszoda életében, de egy dolog biztos volt: a piciket Pista bácsi tanította meg úszni. A kezdeti nehéz körülményekkel dacolva tanított, és minden erejével azon volt, hogy fejlessze az uszodát, és az úszásoktatást. Részt vett a munkákban személyesen, hiszen sajátjának érezte, és e szerint bánt vele. Minden este azzal a biztonságérzettel tudott csak hazamenni, hogy: „Holnap oktatásnak kell lenni!” Ezekről vált egygyé a neve az uszodaéval. Nagyon sok olyan érdeklődő volt az évek során, akiknek az volt az első kérdésük, hogy: „... és Pista bácsi tanít még ott?” Ismerték, és elismerték! Ennyi év után,

annyi úszni megtanuló kisgyermek után nyugdíjas lett! Napjait a család, az unokák, a gasztronómia, a kert és a pihenés tölti ki! Nincs csengetés, nincsenek zibongó gyerekek, nincs csobogás és visszhangzó tanuszoda.

Vannak azonban emlékek, élmények, és sok-sok úszni tudó gyerek és felnőtt, akik szívesen gondolnak Pista bácsira.

Ez is egy kis történet, aminek van eleje és vége, s hogy mit jelent, azt döntse el, aki olvassa!

Szabó Judit

Foto: Kocsis Andriáné

Egy lelkes „csibe” a Deákból

Fotó: Weszely Kinga

Zöldnap

Mikor először beléptem az iskolába, még tavaly a felvételinél, féltem mindentől. Milyen lesz az új osztályom, milyenek lesznek a tanárok, a sulis. Az is ijesztő volt, hogy milyen rondák a folyosók és az épület. De minden megváltozott szeptemberben!

Idén kezdtem a tanulmányaimat a Kispesti Deák Ferenc Gimnáziumban. Média tagozatos vagyok, és eddig minden nagyon tetszik. Elég szabadszellemű az iskola ahhoz, hogy ki tudjunk bontakozni, elmondhassuk véleményünket, hogy megvalósítsuk terveinket. A tanárok tényleg partnerként kezelnek minket, aminek megvan az eredménye.

Fotó: Faragó Orsolya

Csibetábor

Az iskolai programok színesek és érdekesek, nem olyan unalmasak, mint – tapasztalataim alapján – más iskolákban. A lehető legjobban próbálnak minket bevonni az

iskola életébe. Legendákat hallani a „Hosszúfociról” – amit annyi percig játszottak éjjel-nappal, amilyen évet írunk –, az iskolai színjátékokról. (Sajnos ezek most nincsenek a suliban, de bízom benne, hogy amíg idejárom, újra visszatérnek ezek a programok is.) De vannak kirándulások Erdélybe, Angliába, Berlinbe, itthon a hegyekbe (az iskolai Mikulás is odajön!!!) A Deák-hét minden évben összekapcsolódik a csibék avatásával, a fordított nappal (diákigazgató választással), a „Nem középiskolás fokon...” előadásokkal. Várom, a Filmes Maratont is, ahol egész éjszaka filmeket nézünk és beszélünk róluk.

A diákok jó fejek és még a felsőbb évesek is egész segítőkészek. Az osztályomat imádom, mert mindenki nagyon kreatív, mindenki jóban van mindenkiel és azt hiszem, hogy már most nagyon összetartó osztállyá kovácsolódtunk. Az évfolyamom is szuper. Elvileg nagy rivalizálások vannak a médiások és a nyelvisek (nyelvi tagozatosak) között, de ezt én (még) nem érzékeltem. A csibetáborban mindenkit megismertünk, vegyültünk, fontos volt, hogy ne csak a leendő osztálytársainkkal beszélgessünk.

Sokat megteszünk azért is, hogy amennyire tudjuk, szépítsük az iskolát. Október végén mi festettük ki az osztálytermünket. Ez azért jó, mert az iskolában szinte minden osztályterem nagyon egyedi és tükrözi az osztály szellemét, hangulatát.

Tudom, hogy még nem sok idő telt el, de úgy érzem, hogy megtaláltam a helyemet, jól választottam, mikor beírtam a felvételi lapra a KDFG-t!

Czeizer Anna Csenge
9.A

Német nemzetiségi nyelvoktató program

Fotó: Auffenberg Antal

Az Erkel Ferenc Általános Iskolában a nagy múltú visszatekintő ének-zene tagozat mellett 1998-ban indult el a német nemzetiségi nyelvoktató program, melynek keretei között tanulóink a hagyományos nyelvoktatáson túl megismerkedhetnek a német nyelvterületek és a magyarországi német kisebbség kultúrájával, hagyományaival, szokásaival. A heti öt órában tanított idegen nyelv hangzásvilága, valamint a német nyelvű kommunikáció játékosan lopja be magát első osztálytól tanulóink iskolai életébe. A program indulása óta eltelt tíz év igazolta annak eredményességét, tanulóink sikeresen állnak helyt kerületi, budapesti és országos versenyeken. Igyekezünk részt venni kerületünk életében. Idén a Nemzetiségi esten nemzetiségi osztályaink tanulói képviselték a Német Nemzetiségi Önkormányzatot. Műsorunkban bemutattuk iskolánk ezen profiljának sokszínűségét. Hangszeres zenedarabokkal, német nyelvű jelenettel, vidám dalokkal és nemzetiségi gyermektáncokkal fűszerezett összeállításunk nagy sikert aratott a közönség soraiban.

Pokol Renáta

Beszélgetés Zentai Károly zongoraművésszel

A Wekerlei Kultúrház 2012 őszi *Négykezes zongoraművészek* címmel új zenei sorozatot indított el. A próbálkozás szokatlan, azt gondolnánk, hogy egy ilyen jellegű program külső kerületekben kevésbé keresett. Aki koncertterem-látogató, az általában a klasszikus előadóhelyeket keresi fel. Miért indult el mégis a sorozat? Kik az előadók, akik arra vállalkoztak, hogy a Wekerletelepre is elhozzák a zene gyönyörűségének bűvöletét?

Wekerlei Kultúrház: *Hogyan indult a pályád?*

Zentai Károly: Nálunk a családban mindenki zongorázott. Már a nagyapám is a Zeneakadémia padsorait koptatta. Feleségemet, Bizjak Dórát is a Zeneakadémián ismertem meg, 1996-ban diplomáztunk. Ezután ösztöndíjjal két évet töltöttünk az Egyesült Államokban, ahol megszereztük a mesterdiplomát.

WK: *Már a kezdetektől zongoráztatok együtt?*

ZK: Itthon rendszeresen foglalkoztunk a négykezes és kétzongorás irodalommal, aminek eredményeképpen 2000-ben megnyertünk Olaszországban egy nemzetközi négykezes zongoraversenyt. Ezután készült el az első önálló CD-nk, és azóta folyamatosan játszunk hazai és külföldi koncerttermekben, fesztiválokon. A 2006-os Első Budapesti Fringe

Fesztiválon is részt vettünk, amelyen első díjazottként meghívást kaptunk a következő évi Budapesti Tavaszi Fesztiválra.

WK: *Pesterzsébeten laktok, hogyan jutottak el a Wekerlére?*

ZK: A tematikus koncertsorozat ötlete nem új, de igazából az idei évben indítottunk el több ilyen sorozatot. A műfaj szükségletéből eredendően (egy darab zongora) kisebb méretű, sokkal könnyebben elérhető koncerthelyszínt kerestünk. Kifejezett szándékunk, hogy a valaha sokkal népszerűbb négykezes műfajon keresztül a zeneirodalom remekműveit széles körben megismertessük. Jelenleg ez a sorozat négy helyszínen zajlik (Dunavarsányban, Dunaharasztnban, a pesterzsébeti Gaál Imre Galériában, és a WKK-ban). A koncertsorozatok anyagilag is könnyebben vállalható, bérletes formában zajlanak. Célunk ezeken a helyszíneken egy új közönség kialakítása, akik csak lehetőségeiket veszítették el a magas kultúra rendszeres élvezetéhez, de igényeiket nem.

WK: *Milyen tapasztalataitok vannak félév eltelte után?*

ZK: Minden helyszínen az derült ki számunkra, hogy széles a korosztály, akit vonz és leköt egy ilyen jellegű sorozat. Kisebb gyerekek is szívesen hallgatják, de a nyugdíjasok is örül-

nek egy elérhető áron kínált, lakóhelyükhöz közeli lehetőségnek. Minden koncert egyben zenei ismertetővel is szolgál. Az őszi sorozatban a következő témáink voltak: a nyitányok, gyerekekkel kapcsolatos művek, zenekari művek átiratai. Következő, tavaszi sorozat

Bizjak Dóra és Zentai Károly négykezeszt játszik

témái: fantáziák, költészet a zene nyelvén, tánc. Az előadások ideje kétszer 40 perc, egy rövid szünettel. Az említett témák jó lehetőséget adnak arra, hogy számos zeneszerző sokféle művét megmutathassuk azoknak, akik szívesen hallgatnak igényes muzsikát vasárnap ebéd előtt, kellemesebbé téve a hétvégi pihenést és feltöltődést.

Szabó Mária

Mi a WEKKA?

A Wekerlei Kulturális Közhasznú Alapítvány 2011 őszi jött létre, hogy támogassa a kulturális kezdeményezéseket elsősorban a Wekerletelepen, és segítse azok megvalósulását. A WEKKA jóvoltából kisebb ajándékot kaphattak a nyári napközis táboros gyerekek, 2012 őszi pedig a WKK és a WEKKA együttműködésében került megrendezésre a játék- és mesekönyv börze, valamint az Adventi készülődés nevű rendezvény. A WEKKA távlati célja, hogy minél több kulturális eseményt, kezdeményezést tudjon felkarolni, és sokak számára elérhetővé tenni.

Az alapítvány telephelye:

1192 Budapest, Petur u. 7.

Bankszámla száma:

10918001-00000071-63610011

Személyes hozzájárulását adománygyűjtő ládába helyezheti el a Wekerlei Kultúrház portáján.

Ünnepi nyitva tartás a Wekerlei Kultúrházban

Utolsó nyitvatartási nap: 2012. december 22., szombat, nyitás: 2013. január 7., hétfő.

Évnyitó rendezvényünket 2013. január 25-én tartjuk, ahol bábszínházzal és kézműves foglalkozással várjuk látogatóinkat.

Mindenkinek kellemes ünnepeket, sikeres előkészületeket és nagyon szép karácsonyt kívánunk!

Vigyázz! Kész! Zöld! A WKK által meghirdetett környezet- védelmi verseny

Az előző, 2011-ben meghirdetett háromfordulós verseny szeptember–decemberi időszakban zajlott le négy wekerlei iskola 6. és 7. osztályosainak részvételével. Idén kibővítettük a határokat, és az egész kerületben meghirdettük a versenyt. A feladatok kidolgozásába bevontuk az önkormányzat Zöldprogram Irodáját is.

A kétfős csapatok az első fordulóban feladatlapot töltöttek ki saját iskolájukban. A második fordulóba 21 csapat jutott be, nekik önálló kutatómunkát kellett végezniük, különböző témák közül választva. A harmadik forduló a Petur utcai épületben fog zajlani, ahol egy környezetvédelmi film megtekintése után a versenyzőknek totót kell kitölteniük, illetve Kispesttel és a Wekerleteleppel kapcsolatos kérdésekre kell válaszolniuk.

A 2011-es verseny második fordulójában a csapatok fantasztikus munkákat küldtek be. A Hungária Átmeneti Gyermekotthon és Általános Iskola tanulói különleges tárgyi mellékleteket készítettek, például a Wekerletelep alaprajzát perecből. 2011-ben az első helyezett a Hungária iskola G.R.V. nevű csapata lett, tagjai egy-egy digitális fényképezőgépet kaptak ajándékba. A második helyezett csapat az Erkel Ferenc Általános Iskolából került ki. A díjak adományozásában fő támogatónk a Richter Gedeon Nyrt., a nagyobb értékű nyeremények mellett minden részt vevő csapat tagjai ajándékot kapnak.

A tavalyi verseny második fordulójában született, önálló kutatómunkák értékes produktumait a Wekerlei Könyvtárban őrizzük, bárki számára megtekinthetőek.

Szabó Mária
igazgató

Őszikék 60-tól 92-ig

Őszikék klubunk 2007 tavasza óta működik a WTE keretén belül. Tagjaink életkora széles skálán mozog, 60 és 92 év között, továbbá több tagunk még nyugdíjazásuk ellenére is időnként dolgozik. Összejöveteleinket havonta a WTE Kós Károly téri helyiségében tartjuk, amikor süteményezés és teázás közben a következő hónapra tervezett programokat szoktuk megbeszélni. Önkéntes munkáinkkal pedig szívesen állunk a közösség rendelkezésére, akár süteménysütéssel, akár karácsonyi csomagok készítésével. Programjainkon mindenki a saját költségén vesz részt.

Nagyon sokfelé jártunk az idei évben. Voltunk Vácott és Esztergomban városnéző túrán, a vörösiszap tragédia helyszínén, Kolontáron és Devecserben, illetve megnéztük az újonnan épített városrészt.

A budapesti programok közül is álljon itt néhány: a Millenárison zenés, verses irodalmi műsort hallgattunk, utaztunk a Deák tér és a Széll Kálmán tér között közlekedő zenés nosztalgia villamoson. Egy szép szeptemberi szombat délután végigsétáltunk a Margitszigeten. Halottak napja környékén felkerestük a Nemzeti Panteon Fiumei úti Sírkertjét. Vannak állandó programjaink is: negyedévenként jelen vagyunk a Magyar Örökség díj ünnepélyes átadásán az MTA dísztermében, rendszeresen látogatjuk a Magyar Nemzeti

Múzeum és az Iparművészeti Múzeum kiállításait, illetve sokat járunk a Hess András téri Litea Könyvesbolt és Teázóba irodalmi műsorokra, könyvismertetésre.

Mi is segítjük önkéntes munkával a WTE működését, különféle feladatokat vállaltunk a Wekerlei Székelykapu Napokon, süteményeket süttöttünk az Önkéntes Bálra és a Wekerlei Napokra, ez utóbbira kerekesszékes és hátrányos helyzetű vendégeinknek, akik nagyon örültek a kedves gesztusnak.

Valamennyi kirándulásunk, összejövetelünk kitűnő hangulatban zajlott. Rendezvényeink nem zártkörűek, várjuk Önöket is minden hónap utolsó szerdáján a WTE Kós Károly téri helyiségében 17 és 19 óra között.

Vozáriné Béres Márta

„Ha én ezt a klubban elmesélem...”

Néhány évvel ezelőtt egy nagysikerű kalandfilm főszereplője a filmet ezzel az emlékeztető mondatral zárta. Nos, ha én nem is vagyok kalandhős, az átélt élmények hatására bennem is megfogalmazódott ez a mondat. Hogy miért is nem teszem, hogy miért nem mesélem el a klubban, ez azért van, mert a klub tudja, a klub részt vett és ott volt. Mert a klub maga a történet.

Hogy miről is van szó? Mielőtt a kedves Olvasó továbblapozna, közlöm, hogy a klub a Wekerlei Társaskör Egyesületének lelkes kirándulócsapata. Igazi közösségi élmény, erőt próbáló távok, kitartást erősítő kilométerek, nevetőizmokat edző, mulatságos események, amelyek tartikják a Társaskör által meghirdetett kirándulásokat. Részletes beszámolót írhatnak a Tisza-tó körüli és a Ráckeveig oda-vissza biciklitúra és a Dunaharasztiból induló és érkező csónaktúra eseményeiről. Mikor, hol, kivel, meddig? Leírhatnám, de nem teszem azon okból, miképpen a puding próbája is az evés...

Mikor ezeket a sorokat írom, kint szakad a hó. A meleg szobában ülve, jóleső érzéssel és némi kuncogással idézem fel a nyárvégi kirándulásokat. Tudja-e az Olvasó, hogy mi az összefüggés a kandírozott gyömbér, a vízimalom, a sztrapacska és a mentőmellény között? Ezen rendhagyó kvíz kérdés megválaszolásával nem lehet külföldi utat nyerni, még csak hangszórót sem, ellenben információt nyerhetnek arról, mit adnak nekünk ezek a kirándulások. Például a kandírozott gyömbért. Legelső kirándulásomon, a Tisza-tó melletti utunk egyik pihenőhelyén, táskámból előhúzáva végigkínáltam a csapat tagjait. Tudják-e mi ez? Aki szereti a gyömbér érdekes csípős, mentolos ízét, az megrágta. Aki nem ismeri, az kiköpte és megfogadta, hogy gyömbért a hátralévő életében, semmilyen formában nem vesz magához. Aki csak egyszerűen vállalkozó kedvű, az fintorogva lenyelte. És mennyi de-

rűtséget okozott az, ahogy e különleges ízzel megismerkedtek a túratársak... A hatvan-hetven kilométeres biciklitúráinkon kellő számú lazítási lehetőség kínálkozott, például remek, az előre megtervezett útvonal melletti éttermek, borozók. Finom sztrapacska ettünk Abádszalókon a Horváth-kert étteremben, és az égiek jóvoltából, csak akkor esett az eső, mikor a vendéglőben ültünk. Miután a kalandos módon elveszett túratársunk mobilos navigációval megkerült, folytattuk az utunkat. Következő túránk Ráckeveire vezetett, ahol egy vízimalmot is megtekintettünk.

Számomra ez az út, két momentum miatt felejthetetlen. Az egyik az, hogy a ráckevei út valójában a Balaton körüli kistúra lett volna, de indulás előtti este derült ki, hogy nincs utánfutót vontató autó, ami a bicikliket szállította volna. De egy lelkes, akadályokat nem ismerő közösség tagjainak kedvét ez nem vette el az együttlevés örömeitől. Így hát még az éjszaka folyamán, néhány telefonhívás lebonyolításával, módosítással új útra készültünk. A másik ok, hogy ezen a túrán figyelmetlenségem

miatt akkorát estem, mint óvodás koromban utoljára, ami pedig meglehetősen régen volt... De még ez is pozitív élményként raktározódott el, amennyiben a sajgó, sebes térdek azok lehetnek, mert mindenki együttérzését begyűjtve, kicsit hosszabb pihenőt iktattunk be.

Végül hogyan kerül a mentőmellény a sorba?

Fotó: Vámos Béla

Szeptember végén a dunaharaszti csónakházból Taksonyig vízitúra indult. Mindenkinek kötelező volt a mentőmellény. Nekem, apró termetem miatt gyerekméretet kellett felvennem, de még ebből is alig látszottam ki. A mi csónakunkban hatan voltunk és az összes nehezekeket az én oldalamra kellett tenni, hogy meglegyen az egyensúly. A közel 15 km-es túrát 20 km-re növeltük, mert a jókedvünk időnként befolyásolta az evezés összhangját, ami ugye, az egyenletes és célirányos haladás feltétele...

Aki szeretné megtapasztalni a puding ízét, annak pudingot kell ennie. Ezen okfejtés alapján, aki jó hangulatú, baráti társaságban szeretne kirándulni és az összetartozás élményét megtapasztalni, annak ajánlom a Wekerlei Társaskör Egyesület kirándulócsapatát, a klubot.

A WTE honlapján megtekinthetők a kirándulásokon készült képek, és a rendszeres tájékoztatást olvashatnak az eseményekről.

Mindenkit várunk! Ez az a plusz, ami patikában nem kapható, de a klubban bármikor beszélhetünk róla...

Lázár Bóbe

Falu végén jégverem, benne van az élelem...

Étek tartósításáról az elmúlt századokban

Ma, amikor élelmiszer önellátásról beszélünk, amikor kezdünk visszatérni a tájfajta növényeink használatához, érdemes volna „kikérdezni” dédanyainkat azokról a praktikákról, hogy hogyan tudtak a ma ismert „ipari tartósító” módszerek nélkül, frízider és mélyhűtő (áram) nélkül egész évben változatos, friss ételekhez jutni. Nagymamám egyszer azt mondta, hogy télen még friss dinnyét is ettek.

Dinnye télen, amikor se hűtőről, se más, ma ismert ipari tartósítási módokról – védőgázos csomagolás, állagmegőrző adalékanyagok, „egészségre ártalmatlan” „E” jelű tartósítószer, besugárzás, liofilizálás, gépi mélyhűtés stb. – hírből se hallottak? Ismerünk számos hagyományos, az adott éghajlati, természeti és földrajzi viszonyoknak megfelelő tartósítási módot: napon való szárítás, füstölés, sózás, állati, növényi zsiradékban való tartósítás, pácolás, erjesztés, befőzés, kandírozás. Itt kell megemlíteni, hogy a cukorral való tartósítás újabb keletű (kb. 100 éves), mert a cukor drága és nehezen hozzáférhető anyag volt.

A tartósítás lényege, hogy az étel megtartsa eredeti tápértékét és tulajdonságát. A tartósítás furfangja mellett jól kellett ismerni a zöldség- és gyümölcsfajtákat.

Egy gazdaság télen-nyáron hűvös kamrájában, padlásán sok finomságot találtunk volna. Szemes terményt, aszalt gyümölcsöt, teli liktáriumos üvegeket, télen hordóban érő savanyú káposztát, legkülönbözőbb eceteket, növényi olajokat. A felsorolt élelmek elkészítése hosszadalmas, alapvetően családi vagy közösségi feladat volt. Ezeket a feladatokat az ipari termelés „vette le a vállunkról”.

Almát legtöbbször szalma közé, földbe ástak, vermeltek. A kertben lévő földbeájt verem fagymentesen tartotta a zöldségnövényt, míg nyáron a jégveremnek – tejtermékek, zöldségek fontos tárolóhelye – volt nagyobb jelentősége. A jégverem felett sokszor kis polcokkal osztott kisház épült. A jégveremről és készítéséről bővebben itt találunk információkat: www.szabfold.hu/cikk/

A lekvárkészítés tudománya, mint ahogy azt Végh Antal szociográfustól is tudjuk, akár egy család alapvető megélhetését is biztosíthatta. Az 1945-ös éveket követően a szatmári szilvalekvár konvertibilis valuta volt. A lekvárfőzés családi összefogott lett, jó hangulatú ismerkedős esemény, amire napokkal azelőtt készülni kellett. A cigányasz-

szonyok megépítették a katlant, melyre a rézüstöt helyezték. A kavaró leginkább a fonóra hasonlított. A lányos házaknál rendszerint legények jelentek meg és szívesen vállalták a napokon át tartó éjszakai kavarást is.

Télen, karácsonykor kerültek az asztalra a gyümölcsajtok. Legkedveltebb a cseresznye, dinnye, barack és birs volt. A birs borban főzve, nádmézzel volt a legfinomabb. A liktáriumok jellemzője, hogy a gyógynövények esszenciáját,

nektárját tartalmazták. Lekvárokat, ízeket, gyümölcsajtokat és dulcsáccákat (virágból vagy gyümölcsből készült mézes édesség) értettek alatta. A liktárium receptjeit – mintegy 30–40 ismeretes – a 16–17. századi nagyasszonyok betűre tudták és főzték. A házas nagyasszonyokról bővebben itt: <http://noitestkultura.com/2011/11/07/hazias-nagyasszonyok-a-16-17-szazadban/>

A még ma is élő befőzésről csak annyit, hogy céklát, uborkát és diót is befőztek, ez utóbbit homokban tárolva tartották.

Tracy Wheatley felvételei

Az aszalás közös aszalóházban, vagy éppen saját aszalóban történt. A mi éghajlatunkon az aszalók legtöbbször tüzeléssel működtek. Az aszaló tüzelése nagy mesterség volt, mert sem a túl nagy, sem a túl kicsi tűz nem felelt meg, és füstölnie sem volt szabad. A kis mennyiségeket az asszonyok a kemencében megfőnyasztották, majd az augusztusi napon továbbszárították. Az aszalvány a padláson durva szövésű vászonszakokban várta, hogy eljöjjön az ideje. Az aszalványok egyébként, miután a kevésbé tartósítható gyümölcsök, zöldségek elfogytak, februárban kerültek az asztalra. Aszalalt berkenyét, szilvát, körtét, répát.

A háztartásban az olajkészítés is fontos tudomány volt, mert az étkezés mellett az olajat világításra is lehetett használni. Az olajütés mellett a 19. század végén már csak szórványosan fordult elő a házi olajfőzés, ahol a megtört magokat fatálba tették, vízzel elegyítették, 60–70 fokra hevítették, s a víz tetején lévő olajat leszedték.

Az ecetkészítés csak a múlt század óta vesztette el jelentőségét. A só mellett az ecet volt konyhánk legfontosabb ízesítője. Az egyes kórokra is kiváló almaecet a testre dörzsölve, pl. szúnyogriasztónak sem elhanyagolható csodaszer. Külső használatra készült eceteket vad gyümölcsökből készítettek. A nemesebb ecet vagy almabor, csiger készítésénél a kerti „finomabb” almát használták.

Végül néhány szó az immunrendszert télen legjobban segítő zöldségfélékről, a savanyú káposztáról. Akkor a legjobb, ha a közös gyalulást követően a kiválasztott személy, vagy személyek taposással jól összetömrítik. Kisebb mennyiségeket fahordóban döröckölni (husánggal préselni) szokták. A trükk az volt, hogy csak sózatlan káposztát lehetett kőkeményre taposni. Ezt kellett rétegenként fűszerezni (só, bors, köménymag, babérlevél stb.). A káposztáskó alatt, a meleg konyhában a káposzta pár nap alatt felforr. Azután a hűvös kamrába került, s legtöbbször karácsonykor bontották meg. Addig a virágokat (habot) kellett szedegetni róla.

Régen ez mind anyáról lányára szálló tudomány volt. Ma a néprajzi lexikonok, nagyasszonyokról szóló könyveink s a múltból szóló szájhagyomány viszi tovább az életet támogató tudást. Érdemes volna újra felkutatni ezeket és együtt továbbéltetni az egyszerű egészségmegőrző, környezettudatos praktikákat.

Szabó Ágnes

Mi rotyog a fazékban?

Karácsony Angéláéknál

Veresné Mohos Angélának nyugdíjasként is rengeteg dolga van. Mint a KINYE (Kispesti Nyugdíjasok Szociális és Érdekvédelmi Egyesülete) elnöke folyton sűrűg-forog, egészségmegőrző előadásokat, kirándulásokat, múzeum- és színházlátogatásokat szervez, ezenkívül férjével, Vincével együtt részt vesz a wekerlei önkéntesek munkájában, és persze jut idő a családra és az unokákra, Bálintra és Barnabásra is.

A Kós Károly tér egyik legszebb házában vagyunk. No, nem a Barátokéban, amelyikre rögtön gondoltak, hanem a zöld-pirosban. De hisz melyik ház nem szép a Kóson? A két nagyobb szoba íves ablakai a tér fáinak leveleit hullajtó koronájára néz. Már érezni a tél illatát, talán a hó is elkezd mindjárt szállingózni.

Angéla zellersalátát készít, a karácsonyi menü egyik fogását, a család nagy kedvencét.

24-én délelőtt, amikor a temetőből hazajövünk, már csak a frissen sült ételekre koncentrálunk, így minden mást igyekszünk előre elkészíteni férjemmel és Angi lányommal. Mire a család másik fele – Ildi lányoméék az unokákkal – délután Erzsébetről megérkezik, már össze is állt a sok fogás. A zellersalátához kiflikrumpli, sonkahagyma és zeller kell. A hozzávalókat mindig a piacon szerzem be. Ha nem kapunk sonkahagymát, jó a vöröshagyma is. A szomszédunk, aki horgászni jár, ilyenkor,

karácsony előtt nekünk is hoz halat, én pedig cserébe zellersalátát készítek nekik is, annyira szeretik. Szóval, rögtön négy nagy zellergumóval indítunk, ezt megpucolom, félbevágom, és sós vízben megfőzöm. A krumplit pedig héjában, enyhén sós vízben odateszem főzni. Mikor a zöldségek megpuhultak, felszeletem őket szép vékony szeletekre, ugyanígy a hagymát is. Majd egy nagyobb edényben rétegesen lerakom, egy sor krumpli, egy sor hagyma, egy sor zeller, és így tovább a rétegek sorban, egészen addig, míg a tál megtelik. Azaz kell valamennyi helyet hagyni a lének is. A vízbe, melyben a zeller főtt, kevés cukrot, sót és ecetet

rakok, majd ezt a lét öntöm rá a salátára. Jót tesz neki, ha áll egy-két napot, ezért már karácsony előtt el tudjuk készíteni. Ha időközben nagyon beszívna a levét, akkor hozzá kell önteni, úgyhogy a főzőlét semmiképp se dobjuk ki! Kitűnően illik a rántott pontyhoz, amit a szózás és a rántás között egy fél órára be szoktam pácolni citromlével, zúzott fokhagymával, majorannával és tört fehérborssal ízesített olívaolajba.

Hogy Angéla otthon van a konyhában, az nem kétséges. A sütőből hamarosan előkerül a karácsonyi impozáns menüsor másik remeke, a sajtos csiga. Illata betölti a konyhát, és én már alig várom, hogy megkóstolhassam...

Ez is olyan süti, amit előre össze lehet dobni, akár 1-2 héttel az ünnep előtt. Ha a tésztát

Kóstoló az ünnepi asztalról: zellersaláta és sajtos csiga

A család karácsonyi menüje

- halászlé
- húsleves – az unokák kedvéért
- rántott hal
- baconba tekert májjal töltött pulykamell salátaágyon
- rántott hús
- hercegnő krumpli és szalma krumpli
- zellersaláta
- majonézes kukoricasaláta
- diós, mákos és gesztenyés bejgli
- sajtos csiga
- kókusz tekercs

fóliába csavarva betesszük a mélyhűtőbe, a nagy napon csak fel kell szeletelnünk és kisütönnünk. Az elkészítése is egyszerű: a margarin felét a liszttel, a tejjel, egy kiskanál sóval és a sütőporral jól összedolgozzuk, és cipót formázunk belőle. A margarin másik felét habosra kikeverjük, hozzáadjuk a reszelt sajtot és egy kiskanálnyi sót, majd a masszát egyenletesen elkenjük a vékonyra kinyújtott tésztán. Az egészet henger alakúra feltekerjük, befóliázzuk, és mehet pár órára a hűtőbe. Ha nem szeretnénk egyszerre sok anyaggal dolgozni, akkor két cipót formázunk, és a sajtos masszát is elfelezzük.

Szerencsére időközben a csigácskák is kihűltek, így – persze csak a fényképezés után – végre beleharaphatok a hozzám legközelebb esőbe. Igazán fenséges, próbálják ki Önök is!

Szilágyi Szabina

Hozzávalók a zellersalátához:

- 4 nagyobb zellergumó
- 75 dkg kiflikrumpli (vagy rózsakrumpli)
- 75 dkg sonkahagyma
- 2 kk só, 4-6 ek cukor, 1 dl 20%-os ecet

Hozzávalók a sajtos csigához

- 25 dkg liszt
- 25 dkg margarin
- 15 dkg sajt (a fele füstölt legyen)
- 1 dl tej
- 2 kk só
- 1 kk sütőpor

Több, mint 12 éves szakmai tapasztalattal rendelkező PM regisztrált mérlegképes könyvelő vállalja

társas- és egyéni vállalkozások teljes körű

KÖNYVELÉSÉT

A könyvelési díj tartalmazza a könyvvezetést, a TB és munkaügyi nyilvántartások vezetését, adóbevallások, beszámolók készítését, tanácsadást, konzultációt.

Az árakat cégre szabottan alakítjuk ki, amely tartalmazza az évvégi beszámoló készítését is. A hirdetés felmutatójának egy havi könyvelési díjat elengedünk.

Tel: 06-70/310-8994,
e-mail: t.schindler@kronet.hu

A FIDENCIA GYÓGYSZERTÁR

(1191 Bp. Corvin krt. 7-13., Tűzoltóság mögött)

betegközpontú ellátással, tanácsadással várja betegeit.

Nyitvatartás:
H-Cs: 8.30-19.00,
Péntek: 8.30-18.30
Telefon: 280-72-27

Vérnyomásmérés, koleszterinszint- és vércukorszint mérés.
Bankkártyát és egészségbiztosítási kártyát elfogadunk.

A Gyöngy Patika keretein belül minden hónapban más AKCIÓ!

Wekerle INGATLANIRODA

Fórizsné Baráth Brigitta
Ingatlanközvetítő Forgalmi Értékbecsülő

Tel: 06/30-9-332-592
Honlap: www.ingatlanvarazs.hu

Több mint **16 ÉVES WEKERLEI SZAKMAI TAPASZTALATTAL** ügyfeleim részére keresek **eladó-kiadó** ingatlanokat Wekerlén!

Szolgáltatásunk vevőknek TELJESEN INGYENES, KIZÁRÓLAGOSSÁGOT AZ IRODA NEM KÉR!

Eladók számára tevékenység díja az ingatlan vételárának 2-3% mely természetesen csak sikeres közvetítés esetén fizetendő, ezen kívül semmilyen díjat nem számolok fel! Az ingatlanközvetítést teljes lebonyolítással vállaljuk, igény szerint (adás-vételi szerződés elkészítése, ingyenes hitelügyintézés)

Bizalmát előre is köszönöm!

Wekerlei Mozgás-műhely – Órarend 2012–2013.						
Honlap: www.wekerleimozgasmuhely.hu Tel: 70/381-61-22, 28-28-445						
	HÉTFŐ	KEDD	SZERDA	CSÜTÖRTÖK	PÉNTEK	SZOMBAT
KÖZÖSSÉGI HÁZ (XIX., Pannónia út 26. templomkert)						
8.00	Gerinctorna		Gerinctorna		Gerinctorna	
9.10					Tai Chi	
KISTORNATEREM (XIX., Baross utca 48.)						
8.00		Pilates	8.30 Jóga	Izomkontroll		Gerinctorna
9.05	Zumba light	Gerinctrénig				
20.00				JÓGA 90' gyakorló jóga		
TORNATEREM (XIX., Hungária út 28.–Vonás utca sarok)						
17.00	Vuk-torna	Pilates	Gerinctorna kezdő	Vuk-torna	Gerinctrénig	
18.00	Alakformáló tréning	Gerinctorna	Izomkontroll	Alakformáló nyújtás	Zumba	
19.00	Gerinctánc	Body art	Zumba	Gerinctorna	Aerobox	
20.05	Zumba	Zsírégető alakformáló	Köredzés	Tánc	Hastánc haladó	

Előadás: Gerincproblémák megoldása – Február 16. 16.00 Wekerlei Kultúrház

Kedves Ügyfeleink! A cégünkben bekövetkezett változás ellenére is a megszokott, színvonalas szolgáltatással állunk rendelkezésükre 2013-ban is! Meseszép Ünnepet és Boldog Új Évet kívánunk!

R.ing Bt.

Rothman Krisztina és Ferenc

www.ring.eoldal.hu
ring@digikabel.hu
30-223-0986

Hirdessen nálunk

Hirdessen kedvező áron a 5 500 példányban évente háromszor megjelenő lapunkban!

A lap minden wekerlei háztartásba, intézménybe ingyen jut el.

Ha nincs kész hirdetési anyaga, segítünk elkészíteni (a szolgáltatás ingyenes)!
Lehetőség van újságunkban PR-cikk megjelentetésére is.
A részletekért kérjük, forduljon hirdetésszervezőnkhez.

Felnevőhelyek:
Hirdetésszervezőnként, Tóth Csillánál
(mobil: 30/919-7375,
e-mail: cscscs@t-online.hu)
Személyesen a WTE székhelyén
(Kós Károly tér 10. www.wekerletelep.hu)

FÁZIK VAGY INKÁBB SZIGETEL???

akár
20%
fűtésszámla-
megtakarítás

Fújható üveggyapot

A befújható szigetelés az Ön otthona melegéért

tetőtér-hőszigetelés

AKÁR 1 NAP ALATT

Hitelre
akár Ltp*-re is!

Tudta-e hogy a tetőn keresztül távozik a hő 30%-a?

A befújható üveggyapot hőszigetelés olyan épületek hőszigetelésére nyújt jó megoldást, ahol a hagyományos rendszerű termékekkel nem, vagy csak nehézkesen lehetne a munkálatokat elvégezni, illetve tető és tetőtér gipszkarton mögötti szigetelésénél, bontás nélkül. Hőszigetelés alkalmazásával elkerülhetjük nyáron a túlzott felmelegedést, télen pedig a hideg falakat.

Hova ajánljuk?

Tetőtér-beépítés esetén a ferde tetőszerkezet és a belső borítás között a régi szigetelőanyagok helyettesítésére vagy hiányosságainak javítására

- Gépészeti szigetelésekkel ellátott födém, ahol nehezen elérhető részek vannak és rendkívül bonyolult lenne táblás anyag UTÓLAGOS használata

- Borított fafödémek

- Könnyűszerkezetű épületek falai, födémei

- Nehezen elérhető épületrészek

UTÓLAGOS szigetelése

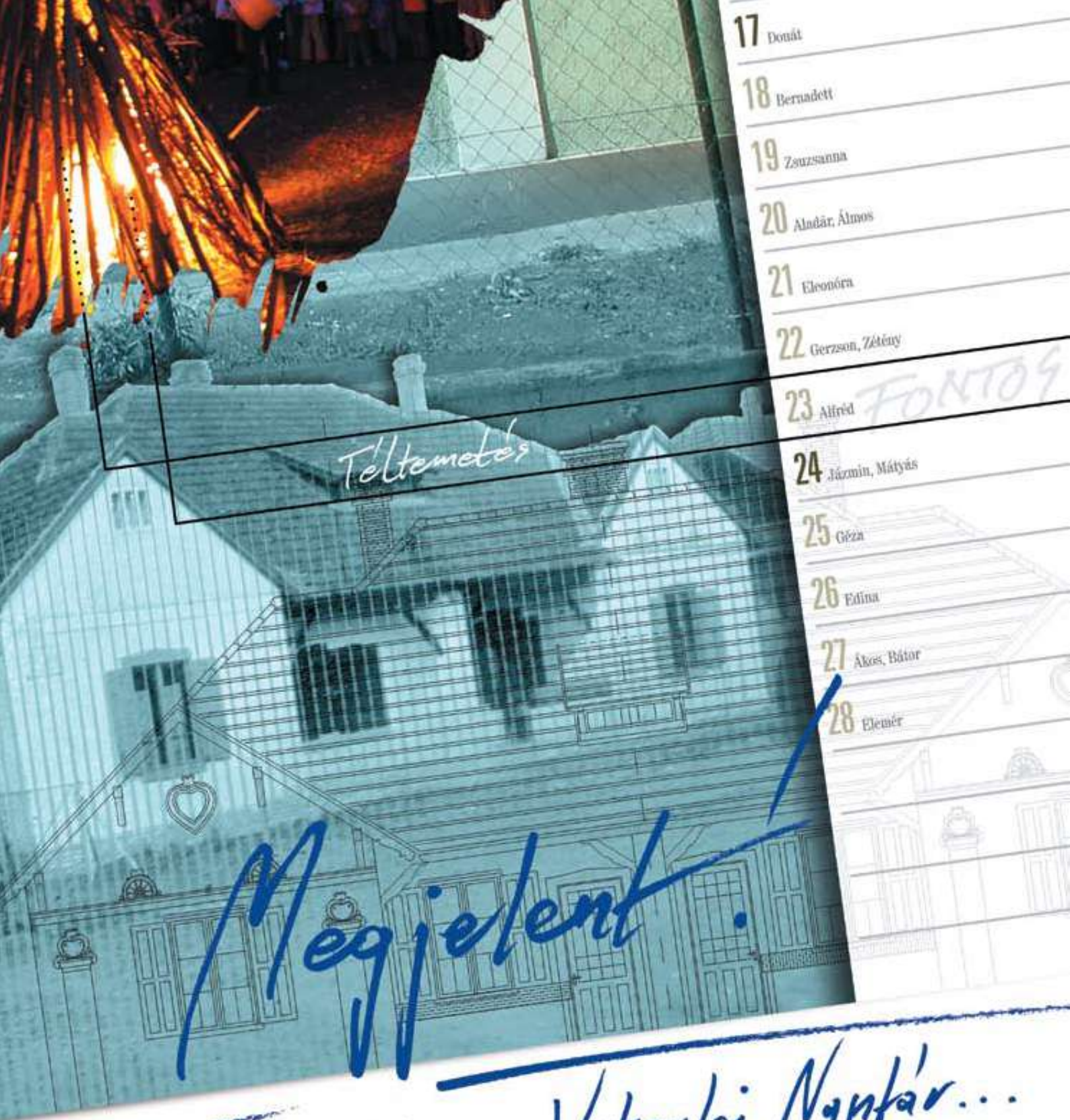

06-70/772-82-01

www.befujhatoszigeteles.hu

* Lakástakarék pénztár

www.ebis.hu

17 Donát

18 Bernadett

19 Zsuzsanna

20 Aladár, Álmos

21 Eleonóra

22 Gerzson, Zétény

23 Alfred

24 Jázmin, Mátyás

25 Géza

26 Edina

27 Ákos, Bátor

28 Elemér

Megjelent.
2013-as Wekerlei Naptár...